

KOŞULLARI DEVİRİMCİLEŞTİRMEK

Sermayenin büyümesiyle birlikte, sınıf ayrımı biraz daha derinleşirken, koşullar emekçi sınıflar için iyice ağırlaşıyor ve dayanılmaz bir hal alıyor. Bugünkü toplumu değiştirmek, emekçiler için bir ölüm-kalım sorunu olmuştur.

Emekçiler, günlük istemlerinde sosyalizme işaret ediyorlar. İstemlerini bireysel olarak elde etmenin olanaksızlığı, onları, bu istemleri toplumsal ölçekte ifade etmeye itiyor. Her gün gündeme getirdikleri, sağlık, eğitim, ulaşım, konut ve çeşitli ekonomik istemleri ancak toplumsal ölçekte çözülebilecek istemlerin bugünden ileri sürülmesi, sosyalizmin maddi koşullarının, bugünkü toplumda ortaya çıkmasından ileri geliyor. Aynı zamanda çok gelişmiş ve serpilmiş olan üretim araçlarını bireysel ve özel sahiplenmenin ve denetlenmenin olanaksızlığını da gösteriyor. Kapitalizm bu yüzden derin bir kriz yaşıyor. Mülkiyete bireysel sahiplenme, geçmişin modası geçmiş tarzıdır. Mülkiyeti ortaklaşa denetleme (toplumsal mülkiyet) her emekçi için anlaşılır hale geliyor.

Emekçilerde, kendi koşullarını ve sınıflar ilişkisini kavramada derinlikli bir bilinç geliyor. Sınıfsal bilincin gelişmesi, kendini günlük istemlerde gösterdiği gibi, sınıfların karşılıklı nesnel ilişkisini doğru anlamada da gösteriyor. Sağlık emekçilerinin aştattıkları bir eylem kampanyası, sınıf bilincinin nasıl gelişkin olduğu hakkında kesin fikir veriyor. Sağlık emekçilerinin, "Biz karşı çıkarsak yapamazlar" sloganı, emekçilerin bilincinde sınıf ayrımının nasıl biçimlendiğini çok iyi tanıtlıyor. Sınıf ayrımı, emekçi bilincinde çok net: Onlar ve biz. Düşüncedeki bu açık ayrım, maddi yaşamda sınıflar ayrımının yansımından başka bir şey değildir. Sınıflar ayrımını düşüncede yapabilmek, başlı başına bir ilerlemedir. Emekçi sınıfın kendi koşullarının bilincinde olması, sınıflı toplumun çözülüp dağılması demektir.

Sınıf bilinci, politik olarak kapitalist sınıfla kapışma, emekçilerin kurtuluşu için zorunlu bir koşuldur. Sınıf bilinci, kapitalist sınıfa karşı ortak eylem içinde gelişir. İşçi sınıfı yalnızca kültürel, eğitsel örgütlerde bilinçlenmez. Asıl olarak praxis (sosyal pratik) içinde, yani devrim eylem içinde ve devrimci eylem tarafından eğitilir. Sağlık emekçilerinin başlattığı eylemler, daha geniş kitlelerin burjuva egemenliğe karşı harekete geçmesini sağlıyor ve eğitiyor.

Emekçiler, sosyalist toplumu hedefleyen istemler ileri sürerken, koşulları sürekli devrimcileştiriyorlar. Toplumsal ölçekte istemler ancak koşullar devrimcileşmişse, devrimci koşullarda gerçekleşebilir. Bir devrimci dönüşüm dönemi olmadan sosyalizme geçilemez. İşçi sınıfı eğer ortaklaşa yaşamlı bir topluma ulaşma istemleri ortaya koyuyorsa, bu demektir ki, bunun koşullarını da devrimcileştirmek gerektiği bilincine sahiptir ve bu bilinçle koşulları ve ortamı devrimcileştiriyor. Her sınıf örgütünü kapitalist sınıfa karşı bir araç olarak görmeleri, emekçilerin koşulları devrimcileştirme bilinç ve çabalarını ifade ediyor. Koşulları devrimcileştirmek, dünyayı dönüştürmek için bir yüzyıl boyunca burjuva dünyayı alt üst eden eylemler gerçekleştirildi. İnsanlığın en devrimci dönemi, bu süreçte ortaya çıktı.

Devrimle iktidara gelen işçi sınıfı, başlattığı devrimci dönüşüm döneminde emeğin yeniden sosyalist örgütlenmesine girişti. Henüz iktidara gelemediği yerlerde de, bugünün toplumu alt üst edecek denli devrimci militanlık düzeyine gelmiştir. Burjuvazi şimdiye kadar ne denli baskı uyguladıysa, yine de emekçi sınıfı, kapitalizmin o dar ve sınırlı yapısına sığdıramadı. Kapitalist egemenliğe karşı mücadelede büyük bir ilerleme sağlayan emekçiler, varolan toplumsal yapıyı parçalayacak kadar devrimci

bir konuma sahiptir. Burjuvazinin hiçbir saptırıcı girişimi de, yüksek bir bilince ve sınıf savaşımı düzeyine sahip kitleleri, devrimci mücadelesinden saptıramaz. İşçi sınıfının sahip olduğu nitelikler, onun sosyalist toplumu kuracak düzeye geldiğini gösteriyor.

İşçi sınıfı, hem ekonomik mücadeleden, hem de politik mücadeleden geçerek her yönden savaşım kapasitesini güçlendirmiştir. -ki savaşım yeteneği, işçi sınıfı için geleceğin güvencesidir-. Emekçi sınıf kurtuluşa giden yolu sınıf savaşımıyla açıyor. Sınıf savaşımı, her gün yeni bir sınavdan geçiyor. Burjuvazinin son dönemlerde iyice tımandığı şovenizme rağmen, işçiler, emekçiler, sınıf eylemlerinden geri durmadılar. Emekçi kitleler, artık burjuva güçlerin peşinde değil, kendi ortak davalarının peşinden gidiyorlar. Yıllarca iç savaş içinde olmak, işçileri, burjuvazi karşısında son derece uyanık hale getirmiştir. Artık herşeye sınıfsal kutuptan bakıyorlar. Bunda sosyalist hareketin yıllarca süren ısrarlı sosyalist ve enternasyonalist bilinç götürme çabalarının çok büyük payı var.

Emekçiler koşulları devrimcileştirecek kadar bir savaşım yeteneği kazandığından buyana, proletarya ve sosyalizm korkusu, burjuvazinin yakasını hiç bırakmadı. Bütün çabası, emekçilerin yükselen devrimci mücadelesini bastırmak ve ezme olmuştur. Egemenliğini ancak işçi sınıfını sürekli baskı altında tutarak ayakta tutacağına inanıyor ve tüm geleceğini baskının şiddetine ve gücüne bağlamış durumda. Zor kullanarak, devrimci kitle hareketini bastırabilir, ancak, devrimi yaratan koşulları ortadan kaldıramaz. Devrimi yaratan koşullar, kapitalizmin evrimi tarafından gündeme getirilmektedir. Nesnel koşulları olduğu sürece, emekçi sınıfı bastırılabilir, yeniden ayağa kalkar ve yeniden başlar.

Burjuvazi, devrimci halk kitlelerini kendisi için her zaman bir tehdit ve tehlike olarak görmüştür. Çünkü onlar, devrimci kitleleri, burjuva toplumun yapısı içinde tutamayacaklarını çok iyi biliyorlar. Halkın devrimci bir halk olması demek, varolan düzenle ve burjuva devletle sürekli çatışma içinde olması demektir. Devrimci kitleler bu nedenle, burjuva terörün boy hedefi olmuştur her zaman. Komünistler, aydınlar, sanatçılar devrimci oldukları için, en ağır baskılara uğramışlardır. Emekçi halk kitlelerinin üzerindeki baskıyı artırmak, sistemi krizden kurtarmaz; tersine politik baskıların kendisi, bu krizi daha da şiddetlendirir. Çünkü politik baskılar, sınıf savaşımını keskinleştiren bir durumdur. İşçi sınıfının ve tüm emekçilerin sınıf savaşımı, burjuvazinin politik egemenliğine yönelir.

Burjuvazinin uluslararası alanda askeri anlaşmalar yapması, olanları güçlendirmesi, emekçilere karşı ortak saldırıya geçmeleri, proletaryanın devrimci tehdidi sonucudur. İşçi sınıfına karşı, dünya genelinde artan saldırı dalgası, tamamen sınıf savaşımının sonucudur. Burjuvazi her adımı, işçi sınıfının ve sosyalizmin baskısı altında atar.

C.DAĞLI

DÖKTÜKLERİ KANDA BOĞULACAKLAR

Faşist Türk devleti, Kürt halkına karşı tarihinin en kapsamlı saldırılarından birini başlattı. 16 Aralık gecesi elliden fazla savaş uçağı havalandırarak G.Kürdistan köylerini ve gerilla mevzilerini saatler boyunca bombalamış; arkasından topçu atışlarıyla bombalamayı sürdürmüştür.

Faşist Türk devleti bu alçakça saldırıyı ABD emperyalizminin onayı, izni ve yardımıyla gerçekleştirmiştir. Bu gerçek, bizzat Türk Genelkurmay Başkanı tarafından itiraf ve ifşa edilmiştir. Ancak bu saldırıda faşist Türk devletinin müttefikleri bununla sınırlı değildir. Başta Avrupalı emperyalistler olmak üzere, İran, Irak, Barzani-Talabani ikilisi de bu şer ittifakının etkin üyeleri olarak Türk devletinin yanında yer aldılar.

Bu ittifakta çok açık bir gerçekle karşı karşıyayız: Bu ittifakta dünya burjuvazisinin Kürt halkına, Kürt halkının özgürlük savaşına, Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimine karşı kardeşleşmesini görüyoruz. İran, sözümona “can düşmanı” ABD emperyalizmiyle kol kola; Irak hükümeti, Barzani-Talabani üçgeni ilhakçı Türk devletiyle omuz omuza Kürt halkına karşı savaşıyorlar.

Biri “Mam”, diğeri “Kek” olarak bilinen Barzani ve Talabani’lerin bu saldırı karşısında mırıldanmaları Kürt halkının soyulu ve şiddetli öfkesinden, bu yiğit halkın gazabından korunmak içindir. Saldırının onların bilgisi ve onayı dahilinde gerçekleştiğinden kuşku yoktur. Onların mırıldanmaları kimseyi aldatmayacak, kendilerini Kürt halkının gazabından koruyamayacaktır. Dünya burjuvazisinin Kürt halkının özgürlük savaşı karşısında bu kardeşleşmesinde bir kez daha görüldü ki, Kürt halkının gerçek ve tek müttefiki Türkiye emekçi halkları, dünya emekçi halklarıdır. ABD’yi, AB’yi, Kürt burjuvazisini “dost ve müttefik” olarak gösterenlerin Kürt halkını nasıl yanılttıkları da ortaya çıkmıştır. Kürt halkının özgürlüğü halkların mücadele birliğinden; dünya proletaryası ve emekçi halklarının enternasyonal dayanışmasından geçmektedir.

Faşist devlet ve Türk tekelci sermaye sınıfı, birleşik devrimi boğmak, Kürt halkının özgürlük savaşını ezmek için saldırıya geçmiştir. Gerçek amaç ve hedef budur. Bu amaç ve hedeflerine ulaşmak için bütün kurum ve güçlerini harekete geçirmiştir. Yapılan şey gerçekte çok boyutlu ve topyekün bir savaş ilanıdır. G.Kürdistan’ın bombalanması savaşın sadece bir boyutunu oluşturuyor. K.Kürdistan’da Kürt halkı ve kurumları üzerine uyguladıkları korkunç baskı bir başka boyuttur. Fakat ne yaparlarsa yapsınlar, bu amaç ve hedeflerine ulaşamayacaklardır. Kürdistan bir bataklığa dönüşüyor ama bu faşist devletin ve dünya burjuvazisinin boğulacağı bataklık olacaktır. Kürdistan’ı bir kan denizine çeviriyorlar ama bu kan denizinden kızıl bir güneş doğacak. Halklara karşı başlatılan yağma savaşlarının burjuva iktidarları ve faşist diktatörlükleri ayakta tuttuklarına tarih tanık olmamıştır ama bu savaşların devrimlere yol açtığına sayısız örneği vardır.

Şimdi devrimci, enternasyonal görevleri yerine getirmenin zamanıdır. Türkiye proletaryası ve devrimci güçleri, Kürt halkının yanında, faşist devlete ve tekelci sermaye sınıfı iktidarına karşı savaşı yükselterek bu görevleri yerine getirebilirler.

Faşist devletin dünya burjuvazisini arkasına alarak başlattığı savaş Türkiye ve Kürdistan’daki devrimci bunalımı derinleştirecektir. Bu bunalımdan iktidarı fethetmek için yararlanmak zamanıdır. Devrimci ve enternasyonalist kalmanın yolu da budur.

Partimiz TKP/Leninist, proletaryayı ve bütün devrim güçlerini bu devrimci ve enternasyonalist görevlerini yapmaya çağırıyor.

**YAŞASIN KÜRT-TÜRK HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ!
YAŞASIN DEVRİMCİ ENTERNASYONAL DAYANIŞMA!
BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!**

17.12.2007

**TKP/Leninist
Merkez Komitesi**

NOT: Elimize e-posta yoluyla ulaşmış ve Y.E.Mücadele Birliği Dergisi 109. sayıda yayınlamış olduğumuz bu açıklamayı, güncelliğinden dolayı tekrar yayımlıyoruz

EMEKÇİ KİTLELERİ İKTİDARA HAZIRLAMAK

Mücadelenin her aşamasında devrimi hedeflemek, devrimci marksistlerin temel politikasıdır. Devrimci durum olsun ya da olmasın, bu temel hedefi değiştirmemiştir. Dünyayı devrim yoluyla değiştirmek daima esas meselesi olmuştur. Meselemiz, kapitalist toplumdur, onu devrimle yıkmaktır. Bu toplumun hapsediği üretici güçleri özgürleştirmektir. Yeni toplum, özgür bireyler tarafından kurulacaktır. Emekçi kitleleri bu hedefe, devrimi hedefleyen bir parti götürebilir.

İşçi sınıfı, işin doğası gereği tutarlı devrimci bir sınıftır. Küçük burjuvazi, sürekli uzlaşmacı bir çizgi izlerken, işçi sınıfı, uzlaşmaz bir çizgi izler. Proletarya, doğası gereği, kapitalizmle uzlaşmazlık içindedir ve kapitalizmi yıkana değin, devrimini devam ettirir. İşçi sınıfına dayanan ve temsil eden Leninist Parti, işçi sınıfının doğasına denk olan uzlaşmaz mücadele çizgisini izler. Uzlaşmaz devrimci çizgisi, işçi sınıfının doğasından ileri gelir. Kendi dışındaki sol hareket, küçük burjuvazinin toplumsal konumuna uygun uzlaşmacı bir yol izlerken; Leninist Parti, uzlaşmaz proleter komünist bir çizgiye dayanır.

Devrimci marksistlerin şimdiye değin öne çıkardıkları tüm sloganlar; ister politik olanlar, isterse ekonomik olanlar, hepsi, emekçi kitleleri iktidara hazırlamayı hedefler. Tüm politik taktiklerinin değişmez hedefi, daima iktidar olmuştur. Politikası, her zaman devrimci politikadır. Devrimci politika demek, işçi sınıfını uzlaşmaz bir mücadele anlayışıyla iktidara hazırlamak demektir. Devrimci politika olmadan, devrimci politikaya dayanan ekonomik ve politik sloganlar olmadan emekçi kitleler iktidara hazırlanamaz.

İşte, "Bütün İktidar Emegin Olacak!" politik sloganı, iktidar hedefini ortaya koyar. İktidar hedefi, geleceğin bir sorunu olarak almayıp, güncel bir görev olarak emekçi halkın önüne konuyor. Leninist Parti dışındaki sol hareket ise, iktidar sorununu belirsiz bir gelecek sorunu olarak ileriye erteliyor. İktidarın ele geçirilmesini ileriye itmek, devrimi de güncel bir görev olarak görmemektir. Çünkü devrim, iktidarın ele geçirilmesidir. Ele geçirmek ya da el koymak, zoru içerir. Yani zora dayalı devrimi içerir. Leninist Parti'nin öne çıkardığı diğer politik sloganlar da, emekçi kitleleri ve ezilen Kürt halkını devrime hazırlayan, iktidara hazırlayan sloganlardır.

Devrimci durum doğunca öne çıkartılan "Geçici Devrim Hükümeti" hedefi, devrimin güncelliğinin ifadesidir. Halk kitleleri her tarafta devlet güçleriyle çatışmaya başlamışsa, geçici devrim hükümeti önerisinde bulunmak marksistlerin kaçınılmaz görevidir.

Marksistlerin ekonomik sloganları, tıpkı po-

litik olanlar gibi, halk kitlelerini iktidara hazırlar. Leninist Partinin, programında belirlenen ekonomik hedefler, devrimle gerçekleştirilecek niteliktedir. Açıklanan Geçici Devrim Hükümeti Programı da, aynı şeyi hedefler. Tüm tekelci kapitalist birliklerin zor yoluyla toplumsal mülkiyete dönüştürülmesi, giderek tüm kapitalist özel mülkiyetin ortadan kaldırılması, ancak proletarya önderliğinde bir devrimin gerçekleştirileceği bir iştir. Bu ekonomik hedefler çok açıktır ki, düzen çerçevesinde gerçekleşemez. Leninist Parti, halk kitlelerinin en yaşamsal ekonomik sorunlarının, kapitalist toplum yapısında çözülemeyeceği, bunun için emekçi halkın iktidarı gerektiğinin altını ısrarla çizmiştir. Devrimci hedefteki bu ısrar, emekçi halkı iktidara hazırlamadaki ısrardır. Diğer temel ekonomik önlemlerin tümü, bu anlayışa dayandırılmıştır.

Olayların gelişim doğrultusu, halk kitlelerinin mücadele çizgisi devrimci yönde geliyor.

Kürt halkının geldiği nokta, halkların devrime nasıl hazırlandığını gösteriyor. Kuzey Kürdistan, Kürdistan'ın diğer parçalarına göre, kapitalizmin geliştiği bir yerdir. Bunun anlamı, sınıfsal çelişkilerin belli bir gelişmişlik gösterdiğidir. Buradaki her politik (ulusal) hareketin sosyalizmden etkilenmesi ve ilk çıkışında sosyalizmi hedeflediğini açıklaması hep bu maddi temelden ileri geliyor. Bu mücadelenin dayandığı büyük kentlerin varlığı, emekçi halkın mücadelesinin yükseldiği temel bir alandır. Kırsal kesim ise, gerek kapitalist ilişkilerin gelişmesi, gerekse de yıllarca verilen devrimci mücadele sonucu, kültür bakımından ileri bir düzeye gelmiştir. Politik devrimci bilinç gelişmiştir. Bu halk, en ağır baskı, saldırı, işkence, katliam altında, özgürlük savaşımını sürdürmüş ve belli bir noktaya getirmiştir. Düşman saldırıları karşısında kenetlenmiş ve son derece disiplinli bir halk oluşmuştur. Özcesi Kürt halkı, devrimi başarmak için gereken koşulları kendisinde barındırıyor.

Kürt halkı yalnızca Kürdistan'la sınırlı hareket etmiyor. Türkiye'nin bütün kentlerinde ve fabrikalarında, diğer ulus ve ulusal topluluklardan gelme emekçilerle birlikte mücadele veriyor. Nerede bir devrimci kitle eylemi varsa, Kürt halkı orada kesinlikle vardır. Devrimci hareket Kürt halkı olmadan düşünülemez. Kürt halkının devrimci bir halk olarak her tarafta harekete geçmesi, birleşik devrimin nasıl bir güce sahip olduğunu ortaya koyuyor. Ezilen Kürt halkının devrimci bir halk olarak davranması, Türk halkı için de temel devrimci önemi vardır. Burada temel sorun, devrimin bu büyük güçlerini, iktidarı ele geçirmek için birlikte yönlendirebilmektir. Halkların mücadele birliği politikası, bunu gerçekleştirmenin en yaşamsal yönünü ortaya koyar.

Halk kitlelerinin toplumsal ilişkilerinde büyük bir değişim var. İşçiler kendi aralarındaki ilişkilerde niteliksel bir gelişme gösterdi. Daha önce, aralarındaki ilişki yalnızca aynı koşullarda bulunmaktan ileri geliyordu. Birbirlerinden genellikle kopuk ve kendi aralarında rekabet halinde hareket

ediyorlardı. Bu durum süreç içinde değişime uğradı. İşçi sınıfı sermayeye karşı giriştiği mücadelede, kaynaşmış, birleşmiş ve birlikte örgütlenip, hareket etmiştir. En ileri kesimi burjuva partilerinden politik olarak ayrı örgütlenmiştir. İşçiler, kendi birleşik cephesini, mücadele birliğini sağlama yolunda kayda değer yol almıştır. Son dönemlerde meydana işçi, emekçi eylemleri (grev, sokak gösterileri vb.) etrafında sağlanan dayanışma eylemleri, sınıf savaşımının daha ileri düzeye çıkarmada kilometre taşı olmuştur. Emekçi sınıf sermayeye karşı ortak hareket cephesini eylemlerle örüyor. Böyle bir ortak hareket ilan edilmese bile, pratik olarak vardır. Zaten emekçi hareketinin, bir hareket olarak, ortak bir hareket olarak davranışı bir yönlendirme ile değil, pratikte, işin doğasına uygun bir hareketle oluşuyor. Yani bu harekete, bir örgütsel biçim verilme bile, o vardır.

İşçi sınıfıyla yoksul köylüler ve diğer proleter olmayan emekçiler arasında her geçen gün artan bir kaynaşma ve sıkı ilişkinin kurulduğu görülüyor. Köylüler, çıkarlarının, işçi sınıfının karşısında değil, yanında yer almak olduğunu daha iyi anlıyorlar. Yaşam, aynı kapitalist sınıf tarafından sömürülme ve köleleştirme, onlara bunu öğretiyor. İşçi sınıfı, köylünün desteğini almadan kapitalistlerin egemenliğini devremeyeceğini köylülük de, işçi sınıfının önderliği olmaksızın kapitalistlerin baskısından kurtulamayacağını yaşamın kendi karşısına çıkardığı gerçeklerden biliyor.

İşçi sınıfının aydınlarla kurduğu ilişkiler çok yönlü olarak geliyor. Aydınlar da emekçi sınıfı gibi, aynı egemen sınıf tarafından baskı altına alınmıştır. Ekonomik, toplumsal yaşamları sürekli bozulmakta ve bundan dolayı geleceklere, emekçi sınıfın yanında olmaktan geçer. İşçi sınıfıyla aydınlar arasındaki ilişkiler çok önceden kurulmuş ve süreç içinde pekişmiştir. Bu ilişki kapitalistlerin egemenliğini devirmede, emekçi sınıfı çok daha güçlü duruma getirmektedir.

İşçi sınıfının, halkın geniş kesimleriyle kurduğu sıkı ilişki, tüm yıkıcı devrimci güçleri sermaye egemenliğine karşı yöneltmede temel önemdedir.

İşçi sınıfının kapitalist sınıfla, karşılıklı sınıf ilişkileri de değişti. Bu karşılıklı ilişki, artık eskisi gibi değildir. Şimdi daha fazla işçi, kapitalist sınıfa karşı, kendi sınıf saflarında örgütleniyor ve mücadeleye atılıyor. Bu gelişme, sınıflar arasındaki ilişkiyi alt-üst eden bir dönemin derinleştiğini açıklıyor. Emekçiler yeni gruplar halinde, sınıf mevzilerine katıldıkça emek ile sermaye arasındaki güç ilişkileri emekçi sınıfın lehine değişiyor. Burjuvazinin ideolojik, politik etkisinden uzaklaşıp, bilimsel sosyalizmin etkisine giriyor.

Özcesi, emekçi sınıfın sosyal ilişkilerinde tam bir devrim yaşanıyor. Düzen güçlerinin sağında solunda yer alan emekçi kitleler, artık kendi sınıf saflarında yer alıyor ve kapitalist sınıfa karşı savaşıma atılıyor. Devrimci bir sınıf olarak hareket ediyor, dünyayı dönüştürürken, kendisini de dönüştürüyor.

Emekçi kitlelerin toplumsal ilişkilerinde yaşanan büyük devrim, devrimci marksistlerin, iktidar mücadelesini öne çıkarmalarının ve emekçileri iktidara hazırlamanın temelsiz olmadığını gösteriyor.

C.DAĞLI

SİSİPOS'UN LANETİ: BUNALIM DERİNLEŞİYOR

Eski bir Akdeniz efsanesine göre, Sisipos adlı aç gözlü ve kurnaz bir kral, ölünce yer altı dünyasında yargılanır ve kocaman bir kayayı sıvırı bir tepeden aşırarak cezalandırılır. Fakat her seferinde zirveye kadar gelen kaya, gerisin geri yuvarlanır. Sisipos'un lanetli cezası, sürekli geri yuvarlanan bu kayayı sonsuza kadar tepeye taşımak olmuştur.

Lanetli Sisipos, bugünün aç gözlü kapitalistlerini gördüğünde, herhalde haline şükrederdi. Çünkü günümüzde, her seferinde zirveden geriye yuvarlanan, bir kaya değil kartopudur ve onu zirveye doğru itenler, her seferinde daha büyük ve daha ağır bir kitleyi sırtlamak zorunda kalıyorlar.

Geçen yaz aylarında ABD'deki ev kredilerinde başlayıp, sürekli yayılan, büyüyen ve derinleşen ekonomik bunalımdan söz ediyoruz.

Köstebekler Uykudayken...

Zavallı sermaye dünyası, lanetlenmiş Sisipos bile acıyarak bakıyor şimdi ona! Nasıl bakmasın ki! Bütün o çok bilmiş akademisyenleri, burnundan kıl aldırılmaz iktisatçıları, işbilir ve kurnaz geçinen profesyonel "vizyon" sahipleri, saniyede trilyonlarca işlem yapan bilgisayar ağları, bürokratları, teknokratları, şimdi, burunlarının ötesini göremeyen kör köstebekler gibi eşelenip duruyorlar. Sadece son altı ay içinde, ne kadar çok yanıldılar!!

ABD'de ev kredileri krizi patlak verdiğinde "meraklanmayın" diyorlardı, "en riskli kredilerdi zaten batanlar; gerisi sağlam" Buna rağmen, dünyanın belli başlı merkez bankaları, o güne dek yapılan en büyük para operasyonu, 400 milyar doları bu banka kredilerini satın almak için harcadılar.

Kısa süre sonra, meselenin yalnızca ev kredilerinden ibaret olmadığı anlaşıldı. Fiilen iflas etmiş ama resmen açıklanmamış "zombiler" in piyasalarda dolaştığından söz edilir oldu. Bu nedenle bankalar sonbaharda birbirlerine nakit akışlarını kestiler.

Küresel bankacılık sistemi bir ay içinde ikinci kez çökme noktasına gelmişti. Bunalım hızla Avrupa'ya sıçramış, İngiltere'nin en büyük bankalarından birine devlet tarafından el konulmuştu. Diğer bankalarda da alarm zilleri çalıyordu. 400 milyar dolarlık destekle yeniden zirveye itilen kartopu, bu kez daha korkunç bir çığ olarak geriye yağmıştı.

İmdada ABD Merkez Bankası FED koşturdu; faizleri indirip dünyayı adeta dolara boğdu. Büyük kartopu yeniden zirveye doğru itildi. Köstebekler yeniden konuşmaya başladılar. Olan biten "sadece bir nakit sıkışıklığı" idi, ve zaten onu da FED, tek hamlede gidermişti.

FED'in faiz indirimi kararını biz, doları ipe

çekmek olarak değerlendirmiştik. Ve bunun da, ABD'nin çöküşüne hız vereceğini, ABD'nin yaşadığı kayıpların başka hiç bir emperyalist güç tarafından telafi edilemeyeceğini ve bu

durumun sistem için sonun başlangıcı anlamına geleceğini söylemiştik.

Köstebekler Uyanırken...

Burunlarını ötesini göremeyen burjuva köstebeklerin hayalleri, yılın başına dek yankı buldu. Fakat sonra, dünyanın en büyük bankaları ardi ardına inanılmaz zarar rakamları açıkladılar. Bu zararların sadece ABD'de 500 milyar doları geçeceği hesap edildi.

Sonrası tam bir curcunaydı.

Bazıları, sadece ABD'de yaşanacağı sanılan durgunluğun daha da ötelere geçip tüm dünyada sonu belirsiz çalkantılara yol açacağını dile getirmeye başladı.

Tüm bu curcunanın orta yerinde toplanan Davos-Formu'nda konuşan tekel sözcüleri, ağız birliği etmişcesine, hep beraber ABD'ye yüklen-diler. Krizi yönetemediğinden ve kontrolü elinden kaçırdığından yakındılar. Dünya tekelci sermayesi, yeni bir "merkez" arıyordu. Bu, 1944'te resmen kabul edilen ABD hegemonyasının dört başı mağrur bir çöküşünden daha azını ifade etmiyordu.

Bankalar ardi ardına iflaslar açıklayınca, Avrupa merkez bankası yılbaşından bu yana piyasaya yarım trilyon dolardan fazla para sürdü. Sisipos'un laneti işliyordu. Bu muazzam para da bankaları zarardan çıkaramadı. Son olarak, Fransa'nın en köklü ve en büyük bankalarından biri, uğradığı zararları bir çalışanına yüklemeye kalkıştıysa da, bu numarayı kimse yutmadı. İngiltere, Almanya ve İspanya'dan sonra, Fransa da banka bunalımlarının pençesine düşmüştü.

Köstebekler şimdi kendi kendilerine soruyorlar. Bu bir nakit sıkışıklığı ya da kredi bunalımı değil, daha ötesi. Bu yalnızca bir durgunluk değil, daha ötesi. Daha ötede ne vardı?

Sorunun cevabı kısmen, para spekülâtörü Soros'tan geldi. Yaşanan son 60 yılın en kötü kriziydi Soros'a göre ve dolara dayalı dünya ekonomisinin de sonuydu. "Tehlike şudur: Amerikan korumacılığı dahil, açığa çıkan siyasi gerilimler küresel ekonomiyi kesintiye uğratabilir ve dünyayı ekonomik durgunluğa, hatta daha da kötüsüne sürükleyebilir."

Soros konuşunca, bazı köstebeklerin gözü açıldı. Bunun gelip geçici bir kriz değil, ama 1929 benzeri ve belki de daha da uzun sürecek bir buhran olduğu, yavaş yavaş gazetelerin ekonomi sayfalarına girmeye başladı.

Üretici Güç Bastırıyor...

Sisipos'un lanetinden daha kötü, her seferinde büyüyen bir çığ olarak geri dönen bu kartopu misali buhranın sırrı neredeydi?

Yayınımızı izleyenler elbette bu sırrın ce-

vabını biliyorlar. Olan biten, emperyalist-kapitalist sistemin çöküşüdür.

ABD, kendisiyle birlikte, son 60 yılına hakim olduğu dünyayı aynı çukura doğru çekiyor. Olan biten, bilimsel teknik ilerlemeler sayesinde son derece toplumsallaşan üretici güçlerin, bu karakterinin tanınması için yaptığı olağanüstü baskıdır.

Çelişki had safhaya ulaşmıştır. Bir yandan son derece toplumsallaşmış bir üretim gücü diğer yanda üretimin bütün sonuçlarını tek başına ele geçiren tekelci mali sermaye.. Bir yandan servetleri akıl almaz boyutlara varan bir avuç zengin, diğer yandan bütün bu zenginlikleri üreten milyonların sefaleti.

Bu gerilim artık tek tek ülkeler çapında değil, dünya çapında sürüyor. Sonuçları da dünya çapında yaşanacaktır.

Fırtınada Bir Delik Tekne

Etkisini artırarak ilerleyen çöküşün Türkiye ekonomisine vereceği zararları ve yıkımı bir çok kez ele almıştık, tekrarlamaya gerek yok.

Şunu belirtmekte yarar var ki, tekelci işbirlikçi sermaye, diğer köstebekler gibi nihayet gözlerini açtı, ama kendini birden okyanusun ortasında tayfuna yakalanmış bir delik teknenin içinde buldu.

TUSİAD'ın son genel kurulunda bu telaş, yayımlanan sonuç bildirgesine de yansdı. TUSİAD, içeride ve dışarıda ekonomik dengelerin hiç iyi olmadığını; kısır politik çekişme ve kavgalar yerine sermaye egemenliğinin bütün gücü ve aygıtlarıyla, yaklaşan bu felakete odaklanılması gerektiğini dile getirdi.

Öyleyse, devrimci proletarya da aynı konuya odaklanmalıdır.

Görünen o ki Türkiye, 450 milyar borç ve 40 milyar cari açıkla, iflasın eşliğine gelmiştir. Dünyanın dev bankaları ardi ardına muazzam zararlar açıklarken, Türkiye'nin bu borçları çevirebilmesi neredeyse imkansız görünüyor.

Türk tekelci sermayesi ya kısa zamanda bir moratorium (borç iflası) ilan etmek zorunda kalacaktır, ya da iyice kuruyan borç havuzundan para çekebilmek için toplumsal bir yıkımı göze alacaktır: faizler yükseltilecek, ücretlerin düzeyi daha aşağıya çekilecek, bütün sosyal haklar hızla ortadan kaldırılacak ve bankalarla şirketler el değiştirecektir.

Tabii, satılacak banka ve şirketlerin olması, sorunu çözmüyor. Bunları satın almaya istekli sermayeyi bulmak şimdi çok daha zor.

Sonuçlarını dünya çapında göreceğimiz bir buhranın Türkiye ve Kürdistan devrimci proletaryası için ne anlama geldiği açıktır. Daha önce yaşanan hiç bir krizin sürmediği denli uzun bir buhran çoktan başlamıştır. ABD ve Avrupa'da işçi hareketliliği daha şimdiden kaynama noktasına gelmiş durumda. Bu durum, bir toplumsal devrim için çok şey ifade eder. Dünya çapında eylemlerden moral ve güven devşiren, dayanışmayla gücünü arttıran bir devrimci proleter hareket, iktidarın fethi için, hiç olmadığı kadar uygun koşulları önünde bulacaktır.□

ANKARA'DAKİ TEKEL EYLEMİNE MÜCADELE BİRLİĞİ VE DEVRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ DENİZ BAYRAKLARIYLA KATILDI

TEKEL'in özelleştirilmesine karşı eylemlerini sürdüren Tekel işçileri, ihale için teklif vermenin son günü olan 18 Şubat'ta, Ankara'da Özelleştirme İdare-i Başkanlığı (ÖİB) önünde, kitlesel bir eylem gerçekleştirdiler. İhaleye teklif verme süresinin dolacağı 16:30'a kadar sloganlarla bekleyen işçiler, ihaleye 4 firmanın teklif verdiğini öğrenince, sendika yöneticilerine ve yoğun polis ablukasına rağmen eylemlerini kararlılıkla sürdürdüler.

Polisle işçiler arasında arbede yaşandı.

Eyleme, Mücadele Birliği ve Devrimci İşçi Komiteleri de, üzerinde Deniz Gezmiş silueti olan kızıl bayraklarla katıldı. Saat 14:00 gibi işçiler ÖİB önünde toplanmaya başladı. Burada sık sık "Tayip 4 C'yi al başına çal", "Tayip alana Unakıtan bedava", "Zafer direnen emekçinin olacak", "Emekçiler burada delikanlı Tayip nerede", "Tekeli satanı biz de satarız", "Ölmek var dönmek yok" sloganları atılırken ÖİB'ni gösterilerek "İşte burası hain yuvası" şeklinde sloganlar atıldı. Bu sırada Mücadele Birliği Platformu, tüm işçilerin görebileceği bir yerde "Emekçiler, Saldırlara Karşı İktidar İçin Savaşalım" pankartı açtılar ve Deniz bayraklarını dalgalandırmaya başladılar.

Ardından işçiler il dışından gelenleri beklemek üzere yolun hemen karşı tarafında bulunan Kurtuluş Parkı'na geçtiler. Bu sırada sivil polisler Deniz Gezmiş silüetli kızıl bayraklarımızla işçilerin arasına gidemeyeceğimizi, işçilerin buna tepki gösterdiğini söyleyerek işçilerle yürümemizi engelledi. Bu sırada çıkış yolu çevik kuvvetlerce çevrildi. İşçilerle görüşmek istediğimizi söyledik. Tek Gıda İş Sendikası yöneticileri geldiler. Eyleme katılabileceğimizi, ama bizden flama vb açmamızı rica ettiklerini söylediler. Biz de amacımızın eyleme katılmak, işçilere destek vermek olduğunu, işçilerin isteklerinin başımızın üstünde yeri olduğunu söyledik ve flamalarımızı topladık. Bu sefer de yanımızda bulunan bildiri ve Mücadele Birliği dergisi bahane edilerek bekletildik. Yasadışı olup olmadıkları araştırılacakmış! Bu sırada "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emegün Olacak" şeklinde sloganlarımızı attık. Kararlı tavrımız karşısında polisler işin içinden çıkmayınca bu sefer de şöyle dediler; "İşçiler bunları istemiyor, tepki gösteriyor, gidin işçilere sorun bunları istiyorlar mı istemiyorlar mı? İşçiler kabul ederlerse geçmelerine izin verebiliriz." Bunun üzerine ortam daha da gerildi. Bu sırada bildiri ve dergimizin toplatması

olmadığı görülünce polisler bizi bırakmak zorunda kaldılar. Biraz gecikmeli olarak kitlenin yanına gittik ve gider gitmez "Tekel İşçisi Yalnız Değildir" başlıklı Devrimci İşçi Komiteleri bildirimizi dağıtmaya başladık. Ardından Mücadele Birliği dergimizin dağıtımını yaptık.

İl dışından gelenlerin sayısı artınca tekrar ÖİB'nin yanındaki sokağa gidildi. Burada teklif süresinin dolacağı saate kadar bekleneceği söylendi. Yine bu

rada bayraklarımızı açtık ve yoğun bir şekilde bildiri dağıtımını yaptık. Sık sık bayrak ve flamaların inmesi konusunda anons yapılırken bu uyarıyı kimse dikkate almadı. Bu sırada üzerinde "İşçiler Saldırlara Karşı İktidar İçin Savaşalım / Mücadele Birliği" yazılı pankart yeniden açıldı. İşçiler burada öfkeli ve kararlı sloganlarla uzun süre beklemeyi sürdürdü. En sık atılan sloganlar "Ölmek Var Dönmek Yok", "Fabrikalar Kalemiz Ölürüz de Vermeyiz" idi. İşçiler aynı zamanda medyaya da öfkeliydi. Öfkelerini yine sık sık atılan "Satılık medya istemiyoruz" şeklindeki sloganla dile getirdiler. Ardından Türk-İş Genel Sekreteri ve Tek Gıda-İş Genel Başkanı Mustafa Türkel kürsüye çıkarak bir konuşma yaptı. Türkel'in konuşma yaptığı sırada bir tekel işçisinin ağacın üzerine çıkıp soyunarak kürsüye karşı slogan attığı görüldü ve bu işçiler tarafından alkışlarla desteklendi. Türkel, TEKEL'in alkollü içki fabrikalarının yerli alıcı tarafından yabancı şirkete satıldığını belirterek; "Bizi bir kez aldattılar. Bir daha aldatamazlar. Biz bu oyunlara gelmeyeceğiz. Bu alanlar şahit olsun ki biz bu fabrikaları ölümüne savunacağız." dedi. Ve ardından işçilere "Var mısınız?" diye seslendi. İşçiler buna "Varız" diye cevap verdi ve "Türk-İş Göreve Genel Greve", "Ölmek Var Dönmek Yok" sloganları atıldı. Sonuna kadar mücadele edeceklerini ve kararlı olduklarını vurgulayan Türkel, "Öyle eylem yapacağız ki Türkiye'nin aklı karışacak" dedi. Ardından konuşmasına biraz ara vererek teklif verilip verilmeyeceğini öğreneceğini söyleyen Türkel, işçilere tekrar seslenerek 4 teklifin verildiğini belirtti. Ölümüne bir mücadele vereceklerini ifade eden Türkel, ardından işçilere eylemin bittiği ve herkesin otobüslerine dönmeye çağrısını yaptı. Bu sırada "İşçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın" sloganını sıklıkla attık. İşçiler sendika yöneticilerin çağrısına "Hani söz vermiştiniz, hani hep beraber söz vermiştik, niye geldik o zaman buraya" diyerek karşı çıktılar, ÖİB'nin demir parmaklıklarını kırmak için yöneldiler. Uzun süre parmaklıkları kırmak için işçiler parmaklıkları sallarken, bu sırada sendi-

ka yöneticilerinin “Arkadaşlar hani söz vermiştik. Fabrikamızda direnişimizi sonuna kadar yapacaktık. Fabrikalarımıza dönmemiz gerekiyor. Oraları savunmamız için siz canlı lazımsınız. Ya arkadaşlar ya lütfen son verin. Eylem bitmiştir lütfen eylemi bitirin” şeklindeki anonsları dikkat çekiyordu. İşçiler bu anonsları hiç dikkate almadan eylemlerine devam ettiler. Bunun üzerine demir örgüler yerinden oynadı. Ardından çevik kuvvet ekipleri araya girerek işçileri uzaklaştırmaya çalıştı. Bu sırada işçiler ve polisler arasında itiş kakışlar ve arbede yaşandı. Çaresiz kalan polisler ellerindeki kalkanların arkasına sığındılar. Ve o andaki korkuları yüz ifadelerinden rahatlıkla okunabiliyordu. İşçiler, sendika yöneticilerinin “dağın” uyarılarına karşı bu sefer öfkelerini onlara yönelterek “işçiler burada yöneticiler nerede” şeklinde sloganlar atıldılar. Ortamın iyice gerginleşmesiyle polisin dağılın uyarıları başladı. Bu sırada sendika yöneticilerinin araçlardan alelacele çıkıp eylem alanından uzaklaştıkları görüldü. İşçiler burada sendika yöneticilerinin tavrına oturarak ve dağılmayacaklarını söyleyerek karşılık verdi. Bu sırada işçilerin büyük çoğunluğu karşı park tarafına geçerek polisin ablukasından çıktı. Ardından yüksek sesle “Ölmek Var Dönmek Yok” sloganları işitildi. İşçiler yolu trafiğe kestiler. Yaklaşık 30-40 işçi de dondurucu soğuğa rağmen üstlerini çıkararak yolda sloganlarla yürümeye başladılar. Polis hemen işçilerin önüne barikat kurarak yürümelerini engelledi. Bu sırada kitlenin içinde sallanan Deniz silüetli kızıl bayraklar çok dikkat çekiyordu. Polisin “Provokatörlerin oyunlarına gelmeyin, dağılın, yoksa zor kullanmak suretiyle gözaltına alınacaksınız, hakkınızda yasal işlem başlatılacak” anonslarına rağmen işçiler uyarıları hiç dikkate almayarak eylemlerini sürdürdüler. İşçilerin öfkesi karşısında etrafi panzer ve çevik kuvvetlerle ablukaya almış polisin ne kadar çaresiz ve aciz kaldığı rahatlıkla görülebiliyordu. Ardından işçiler ÖB'nin yanındaki yolda bulunan polislere yüklediler ve yolu açtılar. Etrafları panzer

ve çevik kuvvetlerce sarıldı. İşçiler burada eylemlerini sürdürdüler. Yine sık sık “İşçiler burada yönetim nerede” sloganları atıldı. Ve yolun gerisinde kalan işçilere buraya gelin denilerek “İşçiler buraya, Barikat kalksın işçiler birleşsin” şeklinde sloganlar atıldı. İşçiler tepkili bir şekilde konuşmalar yaparken yine bir Tekel işçisi megafonla konuşma yaparak “Biz eylemi bitirmeyeceğiz, başka çaremiz yok, bakın biz buradayız ama sendika yöneticileri bizi bırakıp kaçtılar. Biz ailemizi nasıl geçindireceğiz, bir cevap alana kadar eylemimiz sürecek burada sabahlayacağız” dedi. Bunun üzerine atılan “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emegin Olacak” sloganına işçilerin büyük çoğunluğu destek verdi.

Polisin eylemin başında bu bayraklara işçiler tepki gösteriyor demesi yine burada kimin bu bayraklara tahammül edemediğini gösterdi. Tüm Deniz silüetli kızıl bayraklar işçiler tarafından sahiplenildi ve eylem boyunca dalgalandı. Yine işçiler eylemlerini sürdürürken sendikacıların araçlar kalkıyor burada kalmak istemeyen araçlarına gitsin şeklindeki tavrı dikkat çeken başka bir unsurdur. Tüm bunlara rağmen işçiler eylem yerlerini terk etmeyip eylemlerini sürdürdüler. Yine bu eylemde herkes hissetmiştir ki, işçilerin görüşleri ne olursa, nereli olursa, hangi inanışa sahip olursa olsun söz konusu kendi maddi yaşamları olunca tüm engelleri aşılıyorlar ve eylemlerini ileri bir düzeye yükseltiyorlar.

**TEKEL İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR!
İŞÇİLER BİRLEŞİN DEVRİM İÇİN SAVAŞIN!
FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR
HER ŞEY EMEGIN OLACAK!
YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!**

BASKILAR BİZLERİ YILDIRA-

Dünya kapitalizmi büyük bir krizin içerisinde ve bu yapısal krizden kurtulmanın nfile hesaplarını yapmaktadırlar. Krizden çıkış yolu olarak uygulamaya çalıştığı emperyalist tam ilhak politikasına dünya emekçi halkları ayaklanmalarla cevap veriyor. İşbirlikçi Türkiye tekelci kapitalizmi ise birleşik devrim karşısında iç savaşı giderek yoğunlaştırıyor. Devrimin kaçınılmazlığı burjuvazinin uyularını şimdiden kaçırıyor. İşçi sınıfı ve onun ön-

cülerine yönelik saldırılar şiddetlenerek sürmektedir. Yeni bir toplum yaratma yolunda sınıf savaşımını sürdüren devrimci dinamiklere yönelik saldırılar 12 Eylül faşizmini aratır nitelikte. Faşist devlet 19 Aralık 2000 tarihinde 20 cezaevinde, adına ‘hayata dönüş’ dediği operasyonda 28 devrimci tutsağı katletmişti. 4 gün süren zindan savaşlarından sonra F tipi cezaevlerine götürülen devrimci tutsaklar onlarca mevsim sürecek destansı Ölüm Orucuna başlamışlardı. Halkların bilincinde ve yüreğinde kazanılan bu zaferde 26 Haziran 2001 tarihinde Ölüm Orucunun 186. gününde zorla müdahale işkenesinde katledilen Aysun Bozdoğan yoldaşımızı ölümsüzlüğe uğurlamıştık. 26 Haziran 2007 tarihinde onun ölümsüzlük yatağının başucunda yaptığımız anma sonrası gözaltı ve tutuklamalar yaşanmıştı. 21 Şubat 2008 tarihinde Adana 8. Ağır Ceza mahkemesinde görülen karar duruş-

masında Serkan Acıbuca, Sami Tunca, Mesut Paksoy, Aytac Murioglu, Ulaş Yıldız, İbrahim Yaltrık, Serkan Tunç, Sinem Yolcu, Onur Gül, Kadir Aydın ve Buket Yıldız’a “TKPE/L örgütünün propagandasını yapmak” suçlamasıyla 10’ar ay yine aynı suçlamayla Mustafa Bozkurt ve Mehmet Öztürk’e de 7’şer ay ceza verilmiştir.

Bu saldırıların ne ilk nede son olduğunun bilincindeyiz. “Yıllarca açık çatışma içinde olmak, burjuva egemenliğine karşı açıktan açığa savaşmanın ağır bedelleri vardır. Komünistler ve diğer devrimciler bu ağır bedeli sürekli ödediler. Kırımdan geçirildiler; vahşete uğradılar; ağır işkenceden geçtiler ve bir ayakları daima zindanlarda oldu.(...) bugün devrimci hareket, yıllar boyu süren bu yiğit mücadelenin sonucu olarak bugünkü noktaya gelmiştir. Devrim bu mücadelede büyümektedir. Zafer bu mücadeleyle kazanılacaktır.” C.DAĞLI

**AYSUN BOZDOĞAN
ÖLÜMSÜZDÜR**

**AYSUN BOZDOĞAN
ÖLÜMSÜZDÜR**

Adana Mücadele Birliği Platformu

DİSK'İN 19. GENEL KURULUNDAN İZLENİMLER

13. Genel Kurul öncesi DİSK, 14 Şubat tarihinde Caddebostan Kültür Merkezi'nde "Uluslararası Sendikal Hareket ve Sendikal Mücadelede Yeni Deneyimler" başlıklı bir sempozyum düzenledi.

Sempozyuma konuşmacı olarak Brezilya'dan, İtalya'dan, Güney Kore'den, Filipinler'den sendikal mücadelenin içinde olan konuklar ve DİSK'in Genel Sekreteri Musa ÇAM katıldı. Sendikal hareketin karşı karşıya olduğu sorunlar ve neler yapılması gerektiğine ilişkin yapılan konuşmaların ardından, salonda bulunan izleyicilere soru sormaları için söz hakkı verildi. Bu bölümde söz alan Devrimci İşçi Komiteleri'nden Yılmaz EKŞİ, konuşmasına, "Ben bir işçiyim" diye başladı ve "Kapitalizmin görece refah düzeyi sona erdi. Artık yaşanan şey, kapitalizmin-emperyalizmin doruk bunalımıdır" diyerek kapitalizmin küresel çapta içinde bulunduğu bunalımı; yönetememe krizini anlattı. Eskiden olsa, belki sendikaların üretilen toplumsal değerden işçilerin daha fazla hak elde etmeleri için mücadele edebileceklerini, sömürüyü sınırlandırma mücadelesinde başarılı olabileceklerini; ama kapitalizmin küresel bir bunalım yaşadığını ve küresel iş savaşlarının yükseldiği bir dönemde artık sömürüyü sınırlandırma mücadelesinde sendikaların büyük oranda işlevini yitirdiklerini söyledi. Yılmaz EKŞİ, DİSK'in 12 Eylül döneminde kapatıldığını ve yöneticilerinin Selimiye Kışlasında hapsedildiğini, grev çadırlarının bir gecede yıkıldığını anlattı. Ve ekledi, "Oysa tabanında Devrimci İşçi Komiteleri olsaydı, direniş sürerdi. Sendikalar, yapıları gereği yasal ve tüzel kişiliklerdir. DİSK'ler ise, kendi özgürlüklerini kendileri belirleyen sınıf ve kitle örgütleridir" dedi ve "Bu örgütlülükler dayanamayan sendikaların işlevini yitireceğini" söyledi. "İşçiler ister DİSK, ister Türk-İş, isterse Hak-İş olsun ama, mutlaka kendi geleceklerini özgürce be-

lirleyecekleri komite ve konseylerde örgütlenmeli, kendi geleceklerini kendileri belirlemelidir"

dedi. Ve sordu: "Eğer işçi sınıfı, kendi öz örgütlülükleri olan komiteler temelinde örgütlenmiş olsaydı, devlet DİSK'i kapatabilir miydi?" Ve cevabı yine kendisi verdi, "Hayır, kapatamazdı".

Yılmaz EKŞİ, işçilerin kendi sınıf partisinin öncülüğünde, Devrimci İşçi Komiteleri'nde örgütlenmeleri gerektiğinin altını çizdi. Ve teşekkür ederek konuşmasını bitirdi. Sempozyum çıkışında delegelere ve katılımcılara DİSK'in hazırladığı bir çağrı metni dağıtıldı.

15 Şubat tarihinde ise Genel Kurul'a geçildi. Çalışma Bakanı'nın katıldığı ilk bölümde, tartışmalar yaşandı. Kürsüde konuşan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı'nın konuşması protestolarla kesildi. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı konuşmasını, daha doğru bir söylemle yalanlarını kısa kesmek ve kürsüden inmek zorunda kaldı. DİSK'in Genel Kurulu'na bu sene Koç'a karşı direnişte olan Arçelik işçileri damga vurdu. Arçelik işçileri adına konuşan başörtülü bayan işçi konuşmasındaki coşku ve heyecanla salondan en büyük alkışı aldı. Yine grevde olan Oleyis işçileri de Genel Kurul'a moral ve coşku aşıladılar. DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi'nin konuşmasında DİSK'i yeniden ayağa kaldırmaktan ve "yeniden devrim"den bahsetmesi de Genel Kurul üzerinde etkili olmuştu; ancak onun sözlerinin cansızlığı ve içeriğinin dolu olmayışı kendini hemen

belli ediyordu. Süleyman Çelebi'nin bahsettiği "devrim" in, ÖDP'nin "devrim"inden bir farkı yoktu. Yani sadece lafta kalan, "bu kubbeye hoş seda"dan ibaret bir söz. Tıpkı Ödlekler ve Dönekler Partisi milletvekili Ufuk Uras'ın "inadına devrim, inadına sosyalizm" sözü gibi. Tıpkı fason TKP adına Genel Kurul'a katılan Aydemir Güler'in sözleri gibi... Tıpkı eski DİSK Genel Başkanı sıfatıyla genel kurula katılan DSP milletvekili Rıdvan Budak'ın sözleri gibi... Özcesi, DİSK'in 13. Genel Kurulunda bugüne kadar işçi sınıfı adına konuşan burjuva ve reformist politikacıların ağırlığı vardı. Zaten, genel kurul salonunu dolduranların arasında işçilerin azlığı hemen dikkat çekiyordu. Çoğu eski sendikacı, kaşalot takımı DİSK Genel Kuruluna demir atmışlardı. İşçilerin katılmadığı ya da çok az bir katılım gösterdiği DİSK Genel Kurulundan devrimci sonuçlar çıkaracağını düşünmek yanlış olurdu zaten. Sendika bürokratlarının devlet partilerinin katıldığı genel kuruldan ancak işçilerin gözlerini boyamaya dönük kararlar çıkabilirdi. İlk gün sempozyum sonrası Devrimci İşçi Komiteleri adına deyim yerindeyse zoraki söz alarak konuşma yapan Yılmaz Ekşi, konuşmasının başında işçi olduğunu belirttiği için ses çıkaramadılar. Ama o konuştuğunda yüreklerinin yağının eridiği de görülebiliyordu. DİSK Genel Kurulunda devrimci işçilerin sesinin yankılanması burjuva sendikacıları ve kaşalot takımını rahatsız etmişti.

DİSK Genel Kurulu sırasında Devrimci İşçi Komiteleri'nin işçileri kendi öz örgütlülükleri olan komite ve konseylerde örgütlenmeye çağıran bildirisini dağıtılmaya devam edildi. Aynı zamanda Mücadele Birliği Dergisi de genel kurula katılan işçilere ve delegelere ulaştırıldı.

DİSK Genel Kurulu Caddebostan'da, lüks bir semtte, Caddebostan Kültür Merkezi'nde, belediyeye ait lüks bir binada yapıldı. Seçilen yer dahi işçilere yabancıydı. DİSK'in işçilere yabancılaştığının göstergelerinden biri de buydu. Genel Kurul sonrası Süleyman Çelebi yeniden genel başkanlığa seçildi. DİSK'in bundan sonraki yöneliminin, şimdiye kadar olankinden farklı olacağını söylemek abartı olmasa gerek. Hükümete muhalefetle sınırlı bir sendikacılık anlayışı... □

KOSOVA: VELIAHT PRENSE KURŞUN?

Kosova tek yanlı “bağımsızlığını” ilan etti. 14. yüzyıldan beri Sırbistan’ın bir parçası olan, Sırbistan’ın kuruluşuna ev sahipliği yapan bu küçük bölgenin “bağımsızlık” ilanı bir anda büyük bir gerilim kaynağı haline geldi.

Önce ABD, ardından AB’nin ağır topları Almanya, Fransa ve diğerleri, ve hemen ardından Türkiye, “bağımsızlık” ilanını tanıyarak Kosova’ya bağırarak bastılar! Buna karşılık Sırbistan, Rusya, Çin ve İspanya, Kosova’nın bağımsızlığına karşı çıktı. Benzer karşı çıkışlar Venezuela ve Bolivya’dan da geldi.

Sırbistan parlamentosu “bağımsızlık” ilanını iptal eden bir karar aldı. Belgrad sokakları gösterilerle sarsıldı. ABD büyükelçiliğinin ateşi Belgrad gecesini aydınlattı! Türkiye büyükelçisi dahil Kosova destekçilerinin büyükelçilikleri de saldırıya uğradı. Ama asıl bomba, Rusya’nın NATO gözlemcisinin yaptığı açıklamayla düştü gündeme. Rusya, “Kosova sorununda güç kullanabiliriz” dedi.

ABD ve AB emperyalistleri gelişmelerden, “Ahtisaari Planı”nın BM Güvenlik Konseyi’nde bloke eden Rusya ve Çin’i sorumlu göstermeye çalışıyorlar. Oysa Konsey’in 1244 sayılı kararında Kosova’nın Sırbistan’ın bir parçası olduğu kabul edilmişti. Bu kararın altında ABD ve AB’li emperyalistlerin de imzası bulunmakta.

Yugoslavya’nın hazin parçalanma hikayesini, son 15 yılın öyküsünü bilmeyenler için muhtemelen anlaşılabilir gelişmeler bunlar. Özellikle Kosova’nın NATO tarafından işgali sürecini bilmeyenler için...

Tarihte Kısa Bir Gezinti

Nazi işgaline karşı Tito önderliğinde mücadele eden komünistler zafer kazandıklarında, altı cumhuriyeti (Hırvatistan, Slovenya, Sırbistan, Karadağ, Bosna-Hersek ve Makedonya) bir araya getirerek, Yugoslavya Sosyalist Federasyonu’nu kurdular. Pek çok

hataları oldu. Uluslar arası komünist hareketten çok dünya kapitalist sistemine yakın durdular. Ama bu denli farklı ulusun ve ulusal azınlığın kardeşçe bir arada yaşamasını sağlamayı başardılar.

89-91 karşı-devrimleri sonucu sosyalist blok çözülürken, emperyalistler gözlerini Yugoslavya’ya çevirdi. Hırvatistan, eski nazi işbirlikçilerinin en yoğun olduğu bu cumhuriyet, kanlı boğazlaşmalara sahne oldu. Ve federasyondan ayrıldı. Ardından Slovenya, Makedonya ve Bosna-Hersek... Bosna’da Boşnaklarla Sırlar arasında çok kanlı çatışmalar yaşandı. Ve bu çatışmaların ardında, Berlin’in gagası kanlı kartalı apaçık görünüyordu. Sadece orada değil, Yugoslavya’nın parçalanma sürecinde Almanya etkin rol oynadı.

Böylece Yugoslavya parçalanarak küçüldü. Geriye sadece Sırbistan ve Karadağ cumhuriyetleri kalmıştı. Ama Balkanlar-

Balkanlarda emperyalizmin boğazına bir kılıç gibi takılan Yugoslavya’nın da parçalanması gerekiyordu. Miloseviç’in lideri olduğu Sosyalist Parti iktidardan düşürülmeli, Yugoslavya’nın bu son parçaları da emperyalizmin kanlı ellerine düşmeliydi. Ülke içindeki “özgürlük ve demokrasi” yanlıları tüm desteklemelere rağmen seçimlerde başarılı olamıyordu.

Bosna’da ve daha alt düzeyde

Hırvatistan’da yaşanan türde kanlı çatışmalar da yoktu ülkede. İşte bu noktada Kosova sorunu başgösterdi.

Kosova, Sırbistan’ın güney bölgesidir.

Sırbistan’ın kurulduğu bölgedir. Arnavutluk ile sınır komşusu, aynı zamanda Adriyatik

Denizi’ne açılan bir liman. Demografik olarak karma bir yapısı var: Arnavutlar, Sırlar, Romanlar... Geçmişte Sırp nüfusu yoğunken, zamanla Arnavut nüfusunun daha hızlı artışıyla dengeler değişmiştir.

Ama tarih boyunca bu ulusal renklilik çatışma gerekçesi olmamıştı. Ta ki ABD-Alman planları yürürlüğe girene kadar!

da emperyalizmin boğazına bir kılıç gibi takılan Yugoslavya’nın da parçalanması gerekiyordu. Miloseviç’in lideri olduğu Sosyalist Parti iktidardan düşürülmeli, Yugoslavya’nın bu son parçaları da emperyalizmin kanlı ellerine düşmeliydi. Ülke içindeki “özgürlük ve demokrasi” yanlıları tüm desteklemelere rağmen seçimlerde başarılı olamıyordu. Bosna’da ve daha alt düzeyde Hırvatistan’da yaşanan türde kanlı çatışmalar da yoktu ülkede. İşte bu noktada Kosova sorunu başgösterdi.

Kosova, Sırbistan’ın güney bölgesidir. Sırbistan’ın kurulduğu bölgedir. Arnavutluk ile sınır komşusu, aynı zamanda Adriyatik Denizi’ne açılan bir liman. Demografik olarak karma bir yapısı var: Arnavutlar, Sırlar, Romanlar... Geçmişte Sırp nüfusu yoğunken, zamanla Arnavut nüfusunun daha hızlı artışıyla dengeler değişmiştir. Ama tarih boyunca bu ulusal renklilik çatışma gerekçesi olmamıştı. Ta ki ABD-Alman planları yürürlüğe girene kadar!

Paralı Askerler Çetesi: UÇK

UÇK, yani “Kosova Kurtuluş Ordusu”. Başlarındaki adam Haşim Taci. Şimdi Kosova’nın başında bulunuyor. Lakabı “yılan”. Lakabına uygun biri. Bir neo-nazi. Uyuşturucu kaçakçısı ve kadın taciri. CIA’in bavullar dolusu para taşıdığı bu çetenin başındaki adam.

Çetenin diğer üyeleri ise, nazi işgali sırasında nazilerle işbirliği yapan, partizanların zaferi sonucu nazilerle birlikte kaçan ailelerin ikinci-üçüncü kuşak çocukları. Böylece Washington-Berlin hattının bu paralı askerleri, “ülkelerini kurtarma” işine soyundular. Kosova’da cinayetler, silahlı çatışmalar başladı. İlk hedef Romanlar ve Sırlar oldu. Ama sadece onlar değil, birlikte yaşamaktan memnun olan Arnavut nüfus da. Otobüsler durduruluyor, insanlar taranıyordu. Yugoslav ordusu ilerledi. UÇK ağır kayıplar verdi. İşte bu noktada Batı’nın propaganda makineleri harekete geçti. Bir soykırım yaygarası koparılmaya başlandı.

Bu propagandaya alışkınız. Gestapo’nun (Nazi Gizli Servisi) Stalin’in öldürttüğü 12-15 milyon insan yalanında olduğu gibi. Her adımlarında milyonlarca insanın kanını döken emperyalist cinayet şebekeleri, kendi kötü ünlerini karşıtlarına yüklemekte sınır tanımazlar. Benzer yalanlar Kosova’da da söylendi. Nüfusu 2 milyon olan bir bölgede 100 bin ila 500 bin insanın öldürüldüğü yalanları saçıldı ortalığa.* Kamuoyu alıklaştırmaya çalışıldı. Yugoslavya ve Miloseviç yönetimi üzerinde büyük bir baskı oluşturuldu. Bunun üzerine 1999’da Fransa’nın Rambouillet şatosunda çok taraflı görüşmeler yapıldı.

“Savaş İstiyoruz”

“Savaş çıkarmak istiyorsan, düşmanın kabul edemeyeceği şartlar öne sür” der eski Çin sözü. Rambouillet görüşmelerinde NATO’nun yaptığı tam da buydu. Destekledikleri UÇK Kosova’da çatışmalar yaratmış, ama yediği darbelerle geriye çekilmişti. NATO, askeri birlikleriyle “soykırım”ı önleyecekti. Ama işin ilginç yanı şuydu. NATO, çatışmaların yaşandığı Kosova’ya değil, tüm Yugoslavya’ya asker gönderme yetkisi istiyordu. Yani tüm Yugoslavya’nın NATO askerlerinin ayakları altına serilmesini istiyordu. Yugoslav askerlerinin Kosova’dan çekilmesi değildi sözkonusu olan. Tek kurşun atılmadan tüm Yugoslavya’nın işgal edilmesinin kabulüydü NATO’nun dayattığı!

Bu kabul edilemez şartlar, Miloseviç yönetimi tarafından reddedildi. “68 Kuşağı”nın Clinton’ı, Yugoslavya’nın bombalanmasını emretti. Tam 78 gün boyunca hava akınlarına ve füze yağmuruna tutuldu Yugoslavya. 33 hastane, 480 okul, 60 köprü, elektrik santralleri, sınai ve kimyasal tesisler, ısıtma merkezleri... yerle bir edildi. Bu vahşi saldırıdan sonra 3 Haziran 1999’da Yugoslavya ateşkesi kabul etmek zorunda kaldı. Yugoslav birlikleri Kosova’dan çekildi. 16 bin NATO askerinin işgali başladı. (Bosna’daki Rus birlikleri Sırbistan üzerinden bir gecede Kosova’ya geçerek Kosova uluslararası havaalanını ele geçirdi ve NATO birliklerinin buraya girişine izin vermedi.

Büyük bir gerginlik yaşandı. Rusya’nın güç kullanma ihtimalinden sözemesi, kuşkusuz tüm tarafların aklına bu olayı getirdi.)

2000 yılında düzenlenen darbe ile Miloseviç yönetimi devrildi. Miloseviç daha sonra hukuka aykırı bir şekilde Lahey’de emperyalist mahkeme önüne çıkarıldı “insanlık ve savaş suçları” iddiasıyla “yargılandı”. Mahkeme salonunda emperyalistleri yargılayan, teşhir eden konuşmalar yaptı Miloseviç. Öyle ki, ilk iki duruşmayı canlı veren BBC, daha sonraki duruşmaları yayımlamaktan vazgeçmek zorunda kaldı.

Bu arada Karadağ da Yeni Yugoslavya Federasyonu’ndan ayrıldı. Böylece Yugoslavya tamamen kalktı sahneden. Peki ya Kosova?

NATO işgali ve yönetiminde Kosova, uyuşturucu ticaretinin, kadın ticaretinin merkezi haline geldi. Maden açısından çok zengin olmasına rağmen işsizlik oranı %60’ı geçti. Özelleştirmeler dayatıldı. Yoksulluk alabildiğine yayıldı. 200 bini aşkın Sırp, Roman, Mısırlı ve yahudi Sırbistan ve Karadağ’a sığınmak zorunda kaldı. Arnavut nüfus terörize edildi. Emperyalistler desteğinde etnik temizlik asıl şimdi başlıyordu. Adım adım NATO ve UÇK denetiminde bir ülkecik yaratılıyordu.

Savaşı Yayma Planları mı?

Kosova’nın ayrılması ve NATO denetiminde olması, Rusya’nın Adriyatik Denizi’ne uzanacak doğalgaz boru hattının engellenmesi için de gerekliydi. Uzun bir süredir kuşatılan, sıkıştırılan Rusya, buradan da bir darbe yemeliydi.

Çek Cumhuriyeti ve Polonya’ya kurulmak istenen füze kalkanları, İngiltere ile tırmanan casus/diplomat krizi, Rus stratejik bombardıman uçaklarının rutin uçuşlarının İzlanda ve Çin denizinde NATO uçaklarınca yolunun kesilip bir diplomatik gerilim yaratılması... ve en sonu, ABD’nin füze ile uydu vurma denemesi... Tüm bunlar belirli bir planın adımları olabilir mi? Bütün bunların üzerine gelen Kosova’nın tek yanlı bağımsızlık ilanının zamanlaması bir tesadüf müdür? Rusya her fırsatta Kosova’nın ayrılmasına şiddetle karşı çıkarken, gelişmeler bir meydan okuma ve kışkırtma değil midir? AB ve ABD emperyalizminin bu denli eşgüdümlü ve istekli desteğinin sadece veya genel olarak Kosova’nın yeraltı zenginlikleri olduğunu kim iddia edebilir?

Görünüm odur ki, büyük çatışmaların kutuplaşma eksenini beliriyor. Rusya’nın “güç kullanabiliriz” açıklamasını salt bir baskı/tehdit unsuru olarak değil, bir de bu açıdan görmek gerek. Özellikle kapitalist dünya ekonomisi büyük bir krize yuvarlanmaktayken!

* Kosova’nın işgalinden sonra 17 NATO ülkesinin örgütlediği “Savaş Suçlarını İnceleme Komitesi”, Kosova’da 2108 ceset buldu. Bunların bir kısmı NATO bombardımanında, bir kısmı da UÇK ile Yugoslav silahlı kuvvetlerinin çatışmasında ölmüştü. 100 bin ila 500 bin arasında Arnavut’un etnik temizliğe uğradığı yalanı, böylece bizzat yalanın yayıcıları tarafından çürütülüyordu!

TÜRBAN: TOPLUMU FAŞİST

Bizzat hükümet, kısaca “türban meselesi” denilen konuyu pimi çekilmiş bir bomba gibi getirip toplumun ortasına bıraktı. Ortadoğu’da “yeni maceralar” a yelken açmış olan ve bu nedenle de özellikle içeride “huzur ve istikrar” peşindeki hükümet zaten çelişki ve çatışmalarla çalkanan toplumu daha da gelecek, çatışmaları, çelişkileri derinleştirecek bu adımı neden attı? Hükümete soracak olursanız bu basit bir “inanç özgürlüğü” meselesiydi ve zaten “hak ve özgürlükleri genişletme çabasının doğal sonucu” idi. Ne yazık ki, sosyal reformistleri geçtik, kendine “devrimci-sosyalist” sıfatını uygun gören bazı çevrelerin dahi hükümetin bu zokasını yuttuklarına tanık olduk. Hızını alamayan kimi çevreler ise, AKP-MHP ikilisini yeterince kararlı davranmamakla eleştirerek, daha kararlı davranmaları için onları, amiyane tabirle, “gaza getirme”ye bile çalıştılar. İnsana “bu kadarı da olmaz ki” dedirten yazılar okuduk. Şüphesiz, tarih bütün bunları not etti. Geçerken belirtelim: “inanç özgürlüğü” gerekçesiyle dinci gericiyle kol kola girmek politik iflastır. Bunu yapan “sosyalist” çevreler, aslında farkında olmadan bile olsa, politik iflastırın ilan etmişlerdir.

İnanç Özgürlüğü Kime?

Dinci faşistlerin toplumsal yaşamın her alanında kendi kılık kıyafet ve türbanda somutlaşan alamet-i farikalarını egemen kılabilmek için arkasına sığındıkları bahane, “inanç özgürlüğü”dür. Bu bahaneye sarılmaları boşuna değildir. Onlar toplumun demokratik özlemlerinin farkındalar ve bu demokratik istemi öne sürerek toplumun önemli bir kesimini aldatabileceklerini biliyorlar. Doğrusu boşuna kürek çekiyor değiller. Bırakalım toplumun geri kesimlerini “sosyalist” çevrelerin bile bu oltaya taktıklarını düşünürsek demagoji ve yalanlarının etkili olduğunu kabul etmemiz gerekir. Tekelci burjuva sınıfla işbirliğinin etkili bir aracı ve işareti olarak dinci faşistlerle “gönül bağı” kuran “sol” kesimleri bir kenara bırakırsak, kendine “devrimci-sosyalist” sıfatını yakıştıran çevreler bu konu-

da görüş-politika oluştururken şu soruyu dahi kendilerine sormayı akıl edememişlerdir: Bu topraklarda “inanç özgürlüğü” kime lazım?

Sonda söylenmesi gerekeni başta söyleyelim: Türkiye ve K.Kürdistan’da “inanç özgürlüğü”nden dem vurmaya hakkı olmayan tek kesim varsa, onlar da dinci faşistlerdir. Onların da başında politik tedrisatlarını “Komünizmle Mücadele Dernekleri”nde yapan A.Gül ve R.T.Erdoğan geliyor. Bu coğrafyada dinci faşistlerin ve/veya islam dinine mensup toplum kesimlerinin “inanç özgürlüğü” sorunu olduğunu ileri sürebilmesi için ya ahmaklık derecesinde “saf” ya da bilinçli bir burjuva işbirlikçisi olması gerekir. Aksine “inanç özgürlüğü”ne fazlasıyla sahip tek bir kesimden söz edecek olursak onlar da işte bu kesimlerdir.

“İnanç özgürlüğü bahanesiyle dinci faşistlerle doğrudan ya da dolaylı; zımni ya da açık ittifak kuran sol çevrelerin şu soruya tereddütsüz yanıt vermeleri gerekir: İslami inancından dolayı bu güne kadar insanların zindanlara atıldığı, baskı ya da hakarete uğradığı; oruç tutuyor ya da namaz kılıyor diye dayak yediği, öldürüldüğü karakola sağ girip ölü çıktığı vb nereden görülmüş? Bunlar Türkiye ve K. Kürdistan’da görülen vakalar değildir. Ama aksi olayların bu topraklarda vaka-i adliyeden sayıldığını biliyoruz. Oruç tutmadıkları için insanların dinci faşistler tarafından öldürüldüklerini, hakaret ve baskıya maruz kaldıklarını; başka bir inanca mensup diye insanların yine bu aynı grup tarafından yakılarak öldürüldüklerini, şans eseri ölümden kurtulanların polis ya da jandarma karakollarında baskı, hakaret ve işkenceye maruz kaldıklarını biliyoruz. Bunlar tarihin kayıtlarında var. Dinci faşistlerle ittifak üzerinden tekelci sermaye sınıfına göz kırpan “sol” kesimlerin karşısına Sivas, Maraş, Çorum katliamlarının resimlerini tekrar tekrar çıkarmakta yarar olduğu anlaşılıyor. Tarihin bu gerçekleri orta yerde dururken işleri pek kolay değil. Ezilen, sömürülen, faşist devlet tarafından baskı altında tutulan emekçi kitleleri aldatmaları kolay olmayacak. “Ne de olsa ‘hafıza-i beşer nis-

yan ile maluldür’ ” gibi bir düşünceleri varsa fena halde yanıldıklarını söylemeliyiz. Çünkü Türkiye ve K.Kürdistan’da demokratik kitleler arasında dinci faşistlere karşı sağlam bir bilinç ve şiddetli bir öfke vardır. Emekçi sınıflar, demokratik kitleler karakterli değiller ve kendilerine büyük acılar çektirenleri asla unutmazlar.

TC Laik Mi Din Devleti Mi?

Dinci faşistlerin “inanç özgürlüğü” sorunu yaşadıklarına dair yalan ve demagoji karşını safsatayı açığa çıkarmak için bu soruya açık ve tereddüde yer vermeyen bir yanıt verilmeli. Yanı sıra, bu yanıtın bir devamı, uzantısı olarak dinci gericiyle devletin ilişkisini de ortaya koymalı. Bunlar yapılmadan dinci gerici-faşist grubunun ne yapmak istediği anlaşılamayacağı gibi proletaryanın kendi bağımsız sınıf tavrını ve devrimci sınıf çıkarlarını koruması da mümkün değildir.

Öyleyse yine sonda söylenmesi gerekeni baştan söyleyerek soruya kısa ve net yanıtımızı verelim: TC devleti laik değil bir din devletidir ve tarihi boyunca böyle olmuştur. Devletin bütün kilit noktalarına dinci gerici-faşistlerin yerleştirilmiş olmalarından söz etmiyoruz. Bu bir sonuçtur ve bu sonuç zaten bilinen bir olgu. Ama asıl işaret etmek istediğimiz olgu, devlet idare ve politikalarında dinin önemli ve özel bir yer tuttuğudur. Bütçesi, yani kendisine ayrılan para pek çok bakanlığın bütçesini katlayan Diyanet İşleri Başkanlığı devletin bir din devleti olarak şekillenmesinde önemli bir işleve sahiptir. Osmanlı devletinin yıkıntıları üzerinde yükselen TC’nin dinle ilişkisi hilafetin kaldırılmasıyla kesilmemiş, aksine yeni biçim altında daha sağlam bir temele oturtulmuştur. Bu anlamda, Diyanet İşleri Başkanı TC’nin “modern” halifesi olarak boy göstermiştir. Değişen şey, fetvaların yerini “Diyanetin açıklamaları”nın almış olmasıdır. Ama diyanetin açıklamaları her zaman, başta “laikliğin teminatı” olarak lanse edilen ordu olmak üzere devletin bütün temel kurumları tarafından reddedilmez referans addedilir. Ordu, polis gibi de-

İSTLEŞTİRMENİN ARACI

vletin temel örgütlerinde dini kavramlarla, dualarla hareket etmek bir kuraldır. Oruç tutmak, namaz kılmak, dua etmek vb vb şeyler ordu ve polis kurumlarında; jandarma ve polis karakollarında bir tolerans ve hoşgörülü muamele nedenidir.

Laikliğin temel kuralı olan devletin dinden elini çekmesi ve sadece denetleyici olarak kalması Türkiye’de hiç bir zaman söz konusu olmamıştır. Aksine devlet, dinin –elbette bu islam dinidir- yayılması ve etkili olması için daima doğrudan müdahil olmuştur. Eğitimin dincileştirilmesi, toplumun dine doğru teşvik edilmesi, İmam Hatip’lerin, İlahiyat Fakültelerinin kurulup yaygınlaştırılması, böylece devletin ihtiyaç duyduğu dinci gerici-faşist kadroların yetiştirilmesi vb vb hep devletin başlıca icraatları olarak gündeme gelmiştir. Buna benzer sayısız icraat sayıp dökmek mümkün ama artık gerekli olmadığını düşünüyoruz; bu kadarı yeter. Bütün bunlardan da anlaşılıyor ki, dinci gerici-faşistlerin “inanç özgürlüğü” gibi bir sorunları olduğunu ileri sürmek ne kadar yalan ve demagojik ise “Türkiye laiktir, laik kalacak” sloganı da ondan aşağı kalmamak üzere yalan ve demagojiyle maluldür. Demokratik kitlelerin laiklik özelemlerini dile getirirken büyük bir yanılsamayla bu sloganı atmaları gerçeği değiştirmiyor. Onlar bu sloganı atarken gerçekte dinci gericiğe öfkelerini, laik ve demokratik bir devlete olan özelemlerini dile getirmiş oluyorlar; o kadar.

Burjuva güçlerin bir kısmının bu sloganı kullanmalarında anlaşılacak bir şey yoktur. Burjuvazi bütün yumurtaları aynı sepete koymayacak kadar bir sınıf bilincine ve toplum yönetme birikimine sahiptir. Demokratik özelemlere sahip kitleleri düzen sınırları içinde tutabilmek için onların özelemlerini ifade eden sloganları ileri sürmek burjuvazinin sıklıkla başvurduğu bir yöntemdir. Tepeden tırnağa kadar dinci oldukları halde ordu başta olmak üzere devlet kurumlarının “laik” kesilmelerinin açıklaması budur. Dinci olduğundan asla kuşku duyulmayacak Deniz Baykal’ın, Yargıtay’ın, Anayasa Mahkemesi’nin vb kurum-

ların “laik” kesilmelerinin açıklaması da budur.

Karşı-Devrimin Vurucu Gücü

Şimdi sorulması gereken asıl soruya gelmiş bulunuyoruz: Tekelci sermaye sınıfı ve emperyalistler dinci gerici-faşistleri neden bu denli güçlü destekliyorlar? Aslında “neden” son derece açık. Egemen sınıf olarak tekelci sermaye sınıfı ve emperyalistler komünist devrim tehlikesine karşı, karşı devrimin kitle temeli olarak bu güruhu her zaman destekleyip beslemiştir. “Politik islam” diye adlandırılan dinci güruh, geniş yoksul kitleleri devrim saflarından uzaklaştırmanın aracı rolünü oynamakla kalmıyor fakat aynı zamanda ihtiyaç duyuldukça devrime karşı, karşı devrimin militan vurucu gücü işlevini de yerine getiriyor. Kürt ulusunun özgürlük savaşına karşı devlet tarafından örgütlenen Hizbullah, gençliğin anti emperyalist gösterilerine karşı “Kanlı Pazar”ı tertipleyen dinci gericiler, devrimci demokratik kitle gösterilerine “allah-u ekber” diye saldıranlar, devrimci dalganın yükseldiği dönemlerde devletin desteğinde Sivas, Maraş, Çorum katliamlarını tertipleyenler hatırlansın yeter. Bunlar komünist devrime karşı tekelci sermaye sınıfının dalga kıranlarıdır.

Devrimin ağır baskısını ensesinde hissetmekten bunalmış tekelci sermaye sınıfı bu dalga kıranları daha da güçlendirecek, neredeyse toplumun tümünü dinci kalıba sokarak iki ülkenin birleşik devrimine karşı sağlam bir bent oluşturacak adımlar atmanın peşinde. Bu bent aynı zamanda Kürt halkının özgürlük savaşını dinci potada düzen sınırları içinde tutmanın aracıdır. “Laik” ordu dahil devletin tüm kurumlarının Kürdistan’da AKP’nin seçim başarısına nasıl sevindiklerini; aynı başarı için şimdi yine hep birlikte nasıl çalıştıklarını biliyoruz. “Türban” konusu bu politikanın ürünü ve devamıdır. Çünkü kendi deneyimlerinden olsun, dünya deneyimlerinden olsun tekelci sermaye sınıfı öğrenmiş bulunuyor ki, komünist devrime karşı alınacak en sağlam önlem toplumun Suudi Arabistan, İran gibi

ülkelerde olduğu gibi dincileştirilmesi, dinle uyuşturulmasıdır. Dinci güruhun gemi aızıya almış şekilde güç gösterileriyle toplumu etkilemeye çalışması, dini sembollerin toplumsal yaşamın her alanına sokularak bir “din toplumu” imajı yaratılmaya çalışılması bu politikanın sonucudur. Emperyalistlerin bu politikaya itirazları değil destekleri vardır. Hükümet, “türban” konusunu gündeme getirirken emperyalistlerin desteği ve onayını alarak hareket etmiştir. Sadece ahmaklar ABD ve diğer emperyalistlerin bu işin içinde olmadıklarını ve bunun sadece bir “inanç sorunu” olduğunu düşünebilir. “Türban”a destek veren sol kesimler herhalde bu noktayı da durup düşünürler.

Proletarya, soruna ne “inanç özgürlüğü” çerçevesinde yaklaşabilir ne de bir din devleti olan TC’yi laik gösteren burjuva kampın yanında yer alabilir. İşçi sınıfı burjuva kampın iki kesiminden biri yanında yer almak gibi bir tercihe zorlanamaz. Böyle bir tercih yapmak zorunda da değildir. Ama proletarya, bir devrimci odak olarak, demokratik kitlelerin etrafında toparlanacağı, onların demokratik istem ve özelemlerinin ifadesini bulacağı bir cephenin öncüsü olarak sesini yükseltmeli ve kitleleri burjuva kampın iki kanadından birini tercih zorunluluğundan kurtarmalıdır. Proletarya laiklikten yanadır ama laiklik gerçek ifadesini burjuva toplumda artık bulamaz. Laiklik gerçek ifadesini ancak proletaryanın önderlik ettiği devrimci demokratik bir iktidar altında, devrimci demokratik bir devlet ve hükümet altında bulabilir. Dolayısıyla, proletarya toplumu dinci bir kalıba sokmak isteyen dinci faşist güruhun çabalarına karşı kararlılıkla mücadele ederken, laikliğin bir devrim sorunu haline geldiğini ilan ederek demokratik kitlelerin etrafında toparlanacağı bir odak oluşturmalıdır. Proletaryanın her türlü burjuva güçten bağımsız sınıf çizgisi ve çıkarları ancak böyle korunabilir. □

SERMAYENİN HAYALİ EMEKÇİLERİ BÖLMEK VE BİRBİRİYLE ÇATIŞTIRMAK

İsviçre'nin Davos kasabasında her yıl sermaye dünyasının ileri gelenleri, politikalara dünya çapında yön vermek için toplantılar düzenliyorlar. 2008 yılı Ocak ayında yapılan toplantılar, Türk burjuvazisi geçmiş yıllara göre daha etkin olarak katıldı. Kendi deyimleriyle “Türk damgası vurmaya” çalıştılar. Gizli kapılar ardında yapılan bu toplantılardan birinde konuşulanları, TÜSİAD üyesi ve en büyük burjuva gazetesi Hürriyet'in Genel Yayın Yönetmeni Ertuğrul Özkök, canlı yayında bir tv konuşmasında aktardı. Medyanın giremediği, belirli isimlerin girdiği bu toplantıdaki bir konuşmadan aktardığı iki önemli noktanın altını çizdi. Birincisi: Afrika'da bir ülkede kilisenin sosyal yardımların %30'unu gerçekleştirdiği; dini kuruluşların sosyal yardımları devlet yerine gerçekleştirmesinin diğer ülkeler açısından önemi; ikincisi ise: gelecekte mezhep savaşlarının yaygınlaşacağı. Bu açıklama, sermaye dünyasının yönelimlerini ortaya koyuyor.

II. Paylaşım Savaşı'ndan sonra kapitalist ülkeler, işçi sınıfının mücadelesi karşısında ayakta kalabilmek için bir çok sosyal hakları vermek zorunda kaldı. Kimi dönemlerde sosyal demokrat partileri hükümete getirerek sınıf mücadelesini düzen sınırları içinde tutmaya çalıştılar. Yeni evre'de ise, kapitalizmin yaşadığı yıkım nedeniyle artık eski politikalar sermayenin ihtiyacına tam olarak cevap vermiyor, sermaye bu politikaları sürdürüyor. 3. Dünya Savaşı'nın en önemli ayırıcı yanı, proleter iç savaşın büyümesidir. Bu koşullarda egemenliğini sürdürmek isteyen sermaye sınıfı, proletaryanın saflarını parçalamak, emekçileri birbirlerine düşman etmek için çabalyor. “Medeniyetler çatışması”, “mezhep çatışmaları” da bu amaçla sermayenin ortaya çıkarıp körüklediği çatışmalardır. Ve bundan sonra daha da körükleneceklerine şüphe yok.

Sermayenin her zaman dinin desteğine ihtiyacı vardır. Tarihsel olarak yok oluş sürecine girdiği günümüzde ise, dinin desteğine daha fazla ihtiyaç duyuyor.

Dini kuruluşlar üzerinden sosyal yardımların dağılması, yaygınlaştırılması, sermayenin dini kurumları daha fazla devreye sokması, artan devrimci başkaldırıları ve emekçilerin sosyalizme yönelmesini önlemek içindir. Emekçileri, Marx'ın deyişiyle “kitlelerin afyonu” olan din yoluyla sermaye egemenliğine boyun eğdirmek içindir.

1980'li yıllardan sonra kapitalist ülkelerde emekçilerin sosyal haklarının gaspedilmesi hızlandı. Giderek artan bu gasplar, yaygınlaşan esnek üretim ve esnek çalışma, işçileri örgütsüzleştirmeye daha da boyutlandı. Varolan sarı sendikalara rağmen işçileri sendikasılaştırma, kapitalizmin, yaşadığı yıkımdan kurtulma, ömrünü uzatma çabasıdır. Örgütsüzleştirilmiş yığınlar ile sermaye arasında gerçekleşecek son büyük kavga yaklaşıyor. Sermaye emekçilere karşı ne kadar örgütlenirse de, son büyük kavgada ayakta kalacağı görülüyor. Emekçilere boyun eğdirme tam da bu nedenle sermaye için büyük önem taşıyor. Davos'ta Afrika'dan örnek verilmiş. Aynı politikalar Kürt ve Türk emekçilerine boyun eğdirmek için kilise yerine camiler, vakıflar, gerici partiler, dernekler, tarikatlar

vs. eliyle sürdürülüyor. 2007 22 Temmuz genel seçimleri döneminde çok yaygın olarak konuşulup tartışılan yardım dağıtma, her iki haneden birini kapsayacak kadar genişdir. Bunu sadece bir seçim çalışması olarak düşünmemek gerekir. Bu, sermayenin emekçileri devrim mücadelesinden uzaklaştırma ve teslim alma politikasının parçasıdır. Örgütsüzleştirme, aşırı sömürü, aç bırakma, dini duyguları körükleme, boyun eğdirme ve teslim alma, sermayenin uygulamaya çalıştığı politikalar. Son yıllarda Diyarbakır'da tarikatlar, gerici faşist parti ve örgütler, çok yaygın olarak dernekler, dini kuruluşlar vs yoluyla örgütlendi. Bu örgütlenme, şimdiye kadar hiç görülmedik düzeyde yaygınlaştı, daha etkinleşti. İçlerinde beşyüzbin kişiye yardım yapacak kapasiteye ulaşan dernekler var. Avrupa'daki yolsuzluklara, dolandırıcılığa adı karışan bu dernekler gibi çok sayıda dernek ve örgütlenme var. Bunların bu boyutlarda etkinleşmesi, kapsamlarını anlamak açısından önemli bir gösterge. Emekçilerin sosyal haklarının gasp edilmesiyle, dini özellikleri olan gerici kuruluşların yardım etkinliklerinin yaygınlaştırılması, çok açık olarak gösteriyor ki, emekçiler kendileri mücadele vererek aldıkları haklardan yoksun bırakılıp dini kuruluşlar yoluyla dilencilleştirilmeye çalışılıyor. Emekçiler boyun eğmiş, herşeye şükreden, hak alma mücadelesi yerine kaderciliği benimseyen insanlar haline getirilmeye çalışılıyor. Emegiyle üretenler, çalışıp kazananlar, dilenerek yaşamayı kabul edebilir mi hiç? Asla! Emekçiler bu teslimiyeti kabul etmeyip mücadele edeceklerdir.

İşte bu aşamadan sonra; Davos'ta gündeme getirilen “din ve mezhep savaşları”, sermayenin emekçilere karşı bir politikası olacak. İslamiyette, Hristiyanlıkta ve diğer dinlerde bir çok mezhep var. “Medeniyetler Savaşı” adı altında işçi ve emekçi halklar arasında düşmanlık tohumları ekmeye çalışan emperyalistler ve işbirlikçi burjuvazi şimdi daha ileri gitmeye çalışıyor. Dinler arası savaş ve çatışma politikasının emekçileri bölmek ve birbirine düşürmek için yeterli olmadığını görmüş olmalı ki, mezheplerarası savaş ve çatışmayı körüklemeye çalışıyorlar. Mezhep ayrımlarının din ayrımlarından daha yaygın olması ve aynı dinden olanları da bir çok parçaya ayırmış olması nedeniyle, mezhep çatışmasıyla emekçiler arasında çatışmanın boyutlanması ve her yerde emekçilerin birbiriyle çatışması amaçlanıyor.

1970'li yılların ikinci yarısından 12 Eylül faşist darbesine kadar, devrim mücadelesinin güçlü olduğu dönemde mezheplerarası çatışmayı körükleyip, devrim güçlerini parçalamak amacıyla bir çok katliam ve saldırı gerçekleşti. Maraş Katliamı, Çorum olayları, Sivas ve Malatya gibi şehirlerde mezhep çatışmaları çıkarmaya yönelik yapılan faşist saldırılar, emekçilerin bilincindeki yerini hala koruyor.

Irak ve Lübnan din çatışmaları ve mezhep çatışmaları için emperyalistlerin deney laboratuvarlarına dönüştürülmüş durumda. Irak'ta Sünni ve Şii mezhepleri arasındaki çatışmalar sürekli körüklenip emperyalist işgalcilere karşı direniş savaşı zayıflatılmaya çalışılıyor. Lübnan'da ise hem mezhepler arası, hem de din-

ler arası çatışmalar körükleniyor. Bu ülkelerdeki örnekler, tüm dünya örneklerinde yaygınlaştırılmaya çalışılıyor.

Dini gericiliği körükleyecek politikalar, sürekli gündeme getiriliyor. “Helal Gıda Patenti”nin gündeme sokulmaya çalışılmasının amacı, emekçilerin yaşamlarının her anının dinin etkisi altına alınması içindir. Türban üzerinden yürütülen tartışmaların, gündemin başında haftalarca yer alması bir yandan sermayenin kendi iç çatışmasının aracı olurken, diğer yandan da hem gericiliği körüklemeye, hem de din üzerinden emekçileri bölmeye hizmet ediyor.

Din üzerinden ve mezhepler üzerinden halkı bölüp çatırtırmak, kapitalizm öncesinde ve kapitalist ilişkilerin yeterince gelişmemiş olduğu koşullarda görüldü. Ancak, kapitalist ilişkilerin geliştiği, emek-sermaye çelişkinin temel çelişki haline geldiği, proletaryanın artık bir sınıf olarak mücadele verdiği koşullarda, sermaye sınıfı ne kadar istese de din ve mezhep çatışmalarının halkı kamplara ayırması ve bu çatışmaların büyümesinin koşulları yok. Irak’ta camilerde kitlesel katliamlara varan dehşet uyandırıcı saldırılarla mezhep savaşlarını kıskırtırsalar da, bu mezheplere inanmaların ancak bir kısmını çatışmalara katabiliyorlar.

Lenin, “*dinin insanlık üzerindeki baskısının sadece toplum içindeki iktisadi baskının ürünü ve yansıması olduğunu unutmak, burjuva darkafalık olurdu*” diyor. Emekçileri her gün kapitalizmin korkutucu cehennemiyile umutsuzluğa iten, dine yönelten koşullara karşı kavgaya girilmezse, emekçiler bu cehennemde devamlı dine sarılmak zorunda kalırlar. Yarınından emin olamama, kapitalizmin yıkıcı güçlerinin, her an işsizlik, açlık veya her türlü felakete karşılaşmanın verdiği umutsuzluk, korku, emekçileri dine yöneltilir. Emekçileri dine yönelten, bu gerçeklerden hiçbir aydınlatma ya da propaganda yoluyla kurtulamayız. Ancak sermayenin egemenliğine karşı yürütülen örgütlü mücadele ile dine yönelim, din ve mezhep çatışması engellenir. Dine yönelik bu aydınlatma, sınıf mücadelesi ile birlikte ele alınca amacına ulaşır.

Dinin sosyal köklerini ortadan kaldırmak için verilen mücadele ile, dinin boyun eğdirme aracı olarak kullanılması da, emekçileri bölme amaçlı kullanılması da boşa çıkar. Emekçilerin mücadelesi, her zaman emekçileri bölmeyi amaçlayan gericiliğin önüne geçti. Mücadele birliği 110. sayıda Cevizli Tekel işçilerinin yürüyüşünden aktarılan gözlem de bunu belirtiyor: “Tütün saran kızlar arasında çok sayıda başörtülü vardı. Ama AKP’yi protesto eden sloganlar atıyorlardı. O an, bir kez daha önemli olanın sınıf olarak hareket etmek olduğunu düşündüm”.

Emperyalizmin ve işbirlikçi sermayenin emekçileri din yoluyla köleleştirmesine din ve mezhep savaşlarına karşı emekçilerin mücadele birliğini büyütmek bir görevdir. Çünkü ancak proletarya, burjuvazinin bölüp parçaladığı toplumu yeniden, emek temelinde birleştirebilir.

İşçiler, kendi içinde mücadele birliğini mutlaka sağlamalıdır. Bu birliğin amacı, kapitalizmi yıkmak, proletarya diktatörlüğünü kurmak ve sosyalizme geçmek olmalıdır. İşçi sınıfının yükümlendiği tarihi görev budur. □

TERSANELER KAN DENİZİNE DÖNDÜ KAPİTALİZME ÖLÜM!

Ucuz Emek, Ucuz Ölüm dedik geçen sayımızda... Ve yaşamı yeniden üreten işçilerin yaşamlarının ne kadar ucuz olduğunu anlattık bir kez daha, Davutpaşa’da katledilen 23 işçiyi anarak... Ve şunu da vurguladık ki, bir ülkede iş cinayetleri ne kadar fazlaysa, orası sermaye sınıfı için bir ucuz emek cennetidir.

Bunu en somut ve en yakıcı şekilde tersanelerde görüyoruz. Şu anda tüm dünya üzerinden siparişler almış, birkaç yıl boyunca tam kapasite çalışacak yoğunlukla çalışan tersaneler, işçiler için tam bir ölüm makinası haline gelmiş durumda. Sadece Şubat ayında ölen işçi sayısı 6 ve henüz ay sona ermiş değil. Tersanelerin son 8 aylık ölüm bilançosu ise 18. Gittikçe katlanarak artan bu ölümler, artık herkesin yaşamına girdi. Tedbir alınsa önlenilebilecek olan bu ölümlerin artması, işçi sınıfının sınıf bilincinin gelişmesini, çıkarlarının nerde olduğunu anlamasını ve sesinin daha gür çıkmasını hızlandırıyor. Ve artık tersane işçilerinin her gün yükselen sesi, işbirlikçi tekelci devleti de konuyla ilgilenmeye zorluyor. Devletin “el atması”, itirafları, cinayetlerin boyutunun ne kadar büyük olduğunu da daha rahat gözler önüne seriyor. Hazırlanan raporlar ve yapılan incelemelerle ortaya konmuş olan ihmaller, hatalar, eksiklikler, her gün yeni bir cana daha maloluyor.

Devletin itirafları ortaya koyuyor ki, 2003-2007 yılları arasında yapılan denetimlerde Tuzla tersanelerinde 1061 tane eksiklik tespit edilmiş(!), son beş aydaki denetimlerde bu eksiklikler 588’e inmiş(!). Eksikliğin özelliğine göre, kimi tersaneye 1.5 ay, kimi tersaneye 2 ay süre tanınmış, eksikliklerin giderilmesi için. Ancak eksik ve kusurlarıyla çalışmaya devam eden bu tersanelerde tersanede 2000 yılından 2005 yılına kadar sekiz işçi; 2006 yılında altı işçi; 2007-2008 arasıysa 18 ölüm... ve 1946 yılından bu yana, iş kazalarında ölenlerin sayısı 55 bin, yaralı ise 146 bin... Savaş bilançosu gibi...

Kapitalist sistem, kârla insan yaşamı arasındaki tercihini çok net biçimde ortaya koyuyor. Bunun dışında gerek uzmanlar, sendikalar, sivil toplum örgütleri, istedikleri kadar araştırmalar yapsınlar, raporlar yayımlasınlar; sermayenin karını sınırlayacak hiçbir girişimin yapılmasını sağlayamıyorlar. Ölümlerin ve ağır yaralanmalarla, uzuv kayıplarıyla sonuçlanan bu kazaların önüne geçmek için yapılmış olan hiçbir araştırma-rapor çözüme ulaşmak için bir yol bulamıyor. Gerek taşeronluk sistemi, gerek sağlık sisteminin yetersizliği, sigortalının yatmaması, gerek işçilerin eğitimi, gerek iş güvenliğinin alınmaması ve uzun çalışma saatleri, her geçen gün işçilerin hayatlarına mal oluyor. Elektrik çarpması, yüksekten düşme, denize düşme, patlamalar, üzerine ağır cisim düşmesi gibi nedenlerle ardı ardına ölüyor işçiler. Onur Bayoğlu, Bekir Özmen, Cevat Toy, Metin Turan, Hasan Köse, Mikail Kavak bunlardan sadece birkaçı...

İşçi sınıfı bu ölümlere sessiz kalamazdı elbette. Sermaye sınıfı, ölümlerin ardından timsah gözyaşları aktırırken, tersanelerde örgütlü olan DİSK’e bağlı Limter-İş öncülüğünde başlayan işçilerin eylemleri, hız kesmeden sürüyor. 7 Şubat ve 18 Şubat günleri eylem yapan tersane işçileri, ölümlerin durdurulmasını istedi. Bu eylemler sonucu ise Limter İş Sendikası yöneticileri işten atıldı. Şubat sonunda da DİSK, Tuzla Tersanelerinde kitlesel eylem örgütleyiyor ve bir günlük grev çağrısı yapıyor. Şimdi hepimizin tersanelerden yükselen işçilerin çığlıklarını derinden hissetmemiz, yüreğimizi onların yüreklerinin yanına koymamız ve onların zor ve dayanılması güç yaşamlarını değiştirmek için devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmemiz gerekiyor. Vahşi kapitalizmin katliamlarına karşı, kapitalizmi öldürelim!

YA SOSYALİZM YA BARBARLIK!

“Bana Arkadaşını Söyle Sana Kim Olduğunu Söyleyeyim”

Dünyanın dört bir tarafında emekçi kadınların büyük bir coşkuyla kutladıkları 8 Mart “Dünya Emekçi Kadınlar Günü” yaklaşıyor. Türkiye ve Kürdistan’da da emekçi kadınlar, bu büyük günü kutlamaya hazırlanıyorlar. İçeriğine uygun, devrimci bir 8 Mart’ı birlikte kutlamak için, diğer devrimci çevrelerle bir araya geldik; ama toplantılara geçen yıllardaki tartışmaların gölgesinin düşeceğini en başından biliyorduk.

2005-2006 ve 2007’de yaşanan sorunlar ve EKB’nin ortak iş yapma kültürüne uymayan tavrını bilmeyen yoktur. EKB’nin yaptıklarına karşın bir özeleştirme vermemiş ve bir yaptırım uygulanmaksızın adeta ödüllendirilirdesine 2007 8 Mart mitinginin yürütmesine getirilmişti. Emekçi Kadınlar (EKA) olarak bu ilkesizliğin bir parçası olmayacağımızı söyleyerek geçen sene 8 Mart eylemini Taksim’de tek başımıza gerçekleştirmiştik.

2008 8 Mart tartışmaları ise, haklılığımızı teyit ederek başladı. EKB artık safına karar verebilmiş, “Dünya Kadınlar Günü” başlığıyla 8 Mart Cumartesi günü Kadıköy’de feministlerin yanında yerini almıştı. EKB’nin daha önceki senelerde olduğu gibi bu seneki tavrı da, EKA’nın ilkeli duruşunu kanıtlamıştır. Ne yazık ki, bu ilkeli ve tutarlı tavrı diğer siyasetler sergilememiştir.

8 Şubat Cuma günü, 2008 8 Mart’ını birlikte düzenleyebilmek için çağrıldığımız toplantıya gittik. Çağrıcılar arasında ne EKB ne de daha sonra bahsi geçecek TKP yoktu. Bizim katıldığımız ilk toplantıda, alelacele 8 Mart Cumartesi günü miting için Kadıköy’e başvuru konusu konuşulup tertip komitesi seçildi ve yarım saatte bitti. Ve başvuruları yapması için avukat bir arkadaş ve tertip komitesi görevlendirildi. Avukat arkadaş, 8 Mart Cumartesi Kadıköy’e “Dünya Kadınlar Günü” diyenler başvurduğu için, “başka bir yer” için tartışılmadan hemen 9 Mart Pazar gününe Kadıköy için başvurmuş. İkinci toplantıda başvuru alan yer ve gündemler üzerine tartışıldı. Her iki toplantıda da ısrarla, yürütmenin bir an önce seçilmesini istemiştik. İkinci toplantının sonunda, TKP yürütmeye aday olunca itiraz ettik. Ve devrimcilerin, iradelerini TKP’ye teslim etmesini doğru görmediğimizi, kendi adımıza bunu kabul etmeyeceğimizi söyledik. 8 Mart Dünya emekçi Kadınlar Günü’nün devrimci bir eylem oldu-

ğunu ve ancak devrimcilerin, bugüne kadar 8 Mart’ta ve sınıf mücadelesi içinde bedel ödeyenlerin yürütmede olması gerektiğini söyledik. Ancak, “burada devrimci olmayan var mı” denildi. Biz de, TKP’yi devrimci olarak görmediğimizi söyledik. Bunun üzerine, “burası ideolojik tartışmaların yeri değil, biz sadece 8 Mart’ı düzenlemeye çalışıyoruz” denildi. Biz de, bir kez daha 8 Mart gibi önemli bir eylemde TKP’nin düzenleyiciler arasında yer alması, hem de yürütmede olmasının bizim için kabul edilebilir bir şey olmadığını söyledik. Ve 3. toplantıda durumu değerlendirip bu konudaki kararımızı açıklayacağımızı söyledik.

3. toplantının başında ilk sözü alarak, 8 Mart’ın tarihçesine ve sınıfsal özüne uygun yapılması gerektiğini belirttik. 8 Mart Cumartesi günü “Dünya Kadınlar Günü” diyenlerle, bu sene 9 Mart Pazar günü “Dünya Emekçi Kadınlar Günü” mitingini yapacaklar arasında ideolojik bir ayrışma yaşandığını söyledik. Niçin iki ayrı miting vardı? Bu ayrışma biçimsel miydi? Öyleyse neden onlara katılmıyorlardı? Eğer TKP gibi reformistler eylemin yürütmesinde yer alacaklarsa, 8’i ile 9’u arasında ne gibi bir fark vardı?

Biz, EKA olarak reformistlerle aynı yürütmede yer almaya-çağımızı ve reformizmle uzlaşmaz tavrımızı her alanda sürdürdüğümüzü söyledik. İlkesiz ve şekilsiz birlikteliklerden yana olmayacağımızı, bunun bizim tutarlılığımız olduğunu söyledik.

Biz, elbette devrimci gördüğümüz siyasetlerle iş yapmak isteriz. Reformistler dilerlerse devrimcilerin düzenlediği eylemlere katılabilirler. Bu onların tercihidir. Toplantıda, TKP konusunda sadece bizim böyle düşünmediğimizi, bir çok siyasetin böyle yazılarının yayımlandığını, ancak buna uygun bir pratik göremediğimizi söyledik. Ve konuya ilişkin bir hatırlatma yaptık.

TKP Genel Başkanı Aydemir Güler’in 22 Aralık 2000’de, Sosyalist İktidar dergisinde, devrimcilere “lüzumsuz gruplar”, “siyaset dışına düştüler”, “tasfiye oldular” yazısına karşılık, HÖC’ün 7 Ocak 2001’de dergilerinde yayımlanan yazısından bir bölüm okuduk. “Zavallılar, biçareler... Tarih bilmez, direniş bilmez, bedel bilmezler; bildikleri, düzen içinde yaşayıp kendilerini ve çevrelerini sosyalistlikle, komünistlikle aldatmaktır. Okuyun, görün, duyun, başkalarına okutun. Devrimcilerin cesetleri üzerinde parsel hesabı yapan bu komünist emlakçıları herkes tanısin”.

Bunları söyleyenlerin buna uygun davranması için çağrı yapmamıza rağmen, 8 Mart mitingini örgütleyen bu bileşenler, reformizmin kolundan çıkamadılar ve biz 2008’in 8 Mart’ını örgütleme konusunda ilkeli tavrımızı koruyarak bileşenden ayrıldık.

Emekçi Kadınlar (EKA)

“BU BİR VEDA DEĞİLDİR”

Sevgili yurttaşlar,

15 Şubat'ta, size bir sonraki düşüncemde bazı yurttaşları ilgilendirecek bir konuyla ilgileneceğime söz vermiştim. Bu nedenle, bu mesajı yayımlıyorum.

Devlet Konseyi'ne, başkanına, başkan yardımcısına ve sekreterine aday gösterme ve bunları seçme anı geldi. Yıllardır, Başkanlık konumunu meşgul ettim. 15 Şubat 1976'da, Sosyalist Anayasa, serbest, doğrudan ve gizli oyla, oy verme hakkına sahip kişilerin %95'in üzerindeki oyuyla onaylandı. İlk Ulusal Meclis aynı yıl 2 Aralık'ta kabul edildi. Bu da Devlet Konseyi'ni ve onun başkanlığını seçti. Öncesinde 18 yıl boyunca başbakanlık yaptım. Her zaman, halkın ezici çoğunluğunun desteğiyle devrimci görevi ileri taşıyabilmek için önemli imtiyazlara sahip oldum.

Kritik sağlık durumumun bilincinde olan yabancılar, benim 31 Temmuz 2006'da Birinci Başkan Yardımcısı Raul Castro Ruz'a bıraktığım Devlet Konseyi başkanlığından geçici geri çekilmem nihai olduğunu düşündüler. Ama aynı zamanda Silahlı Kuvvetler Bakanı da olan Raul ve parti ile devlet yönetimindeki diğer yoldaşlar, kendi kişisel erdemleri dolayısıyla beni, dengesiz sağlık durumuma rağmen, kamusal hayatın dışında düşünmek konusunda isteksizdiler.

Bu, benden kurtulmak için mümkün olan her şeyi yapmış muhaliflerim karşısında, benim için rahatsızlık veren bir durumu ve [bu duruma] uymaya kendimi gönülsüz hissettim.

Daha sonra, gerekli inzivam sırasında, daha çok okuma ve düşünmenin yanı sıra aklımın tüm yönetimimi geri alabildim. Eski halime gelmeye müteakip ve iyileşme programlarına katıldığım saatlerde yazabilmek için yeterli fiziksel kuvveti edindim. Temel mantık, böylesi faaliyetlerin benim erişim alanım içinde olduğunu gösterdi. Diğer taraftan, sağlığıma gönderme yaparken, aykırı bir sonun, halkımıza, mücadelenin ortasında sarsıcı haberler getireceğini hissettiğimden beri, yükselen beklentilerden kaçınmak [konusunda] aşırı dikkatliydim. Bu nedenle ilk görevim, halkımızı hem politik hem psikolojik olarak uzun yıllar süren mücadelenin ardından benim yokluğuma hazırlamaktı. İyileşmemin “risksiz olmadığını” söylemeyi sürdürdüm.

Her zaman arzum, son nefesime kadar görevlerimi yerine getirmek olmuştur. Ancak sunabileceğilerimin hepsi bu. Son zamanlarda beni, Devrimimizin kaderi için azami önemdeki birçok anlaşma kararının alınması gereken parlamentonun bir üyesi olmam için seçerek çokça onurlandıran en sevgili yurttaşlarıma, “hem talip olmadığımı hem de kabul etmediğimi”, tekrarlıyorum. “Devlet Konseyi Başkanlığı'ndaki ve Başkomutanlık'taki görevlere hem talip olmadığımı hem de kabul etmediğimi” bildiriyorum.

Ulusal Televizyon Programı Yuvarlak Masa'nın yöneticisi Randy

Alonso'ya hitaben yazılan kısa (benim isteğimle kamusal hale gelen) mektuplarda, bazı mektupların amacını muhataplarımın bile bilmemesine rağmen, ihtiyatlı biçimde bugün yazdığım bu mesajın bileşenlerini ortaya koydum. Gazetecilik bölümünde öğrenci olduğu günlerden iyi bildiğim Randy'ye güvenirdim. Bu günlerde, hemen hemen haftalık olarak, [çeşitli] illerden gelen üniversite öğrencilerinin baş temsilcileriyle yaşadıkları Kohly'deki büyük evin kütüphanesinde buluşurdum.

Aşağıdaki paragraflar, 17 Aralık 2007'de Randy'ye gönderilen mektuptan seçildi;

“Şuna güçlü biçimde inanıyorum ki, ortalama 12. sınıfa kadar eğitim görmüş, bir milyon üniversite mezunu olan ve bütün vatandaşlarının hiçbir şekilde ayrıma uğramadan eğitilmiş hale geldiği Küba toplumunun yüzleştiği mevcut sorunların cevapları, her somut sorun için bir satranç oyununun içerdiğinden daha çok değişken gerektiriyor. Bir tek ayrıntıyı dahi dikkate almazlık yapamazsınız. Eğer devrimci bir toplumdaki insan varlığı, içgüdü üzerinde hakim gelmekse, bu kolay alınacak bir yol değildir.”

“Benim öncelikli görevim makamıma yapışmak ya da genç insanların yoluna dikilmek değil mütevazı değeri içinde yaşama ayrıcalığına sahip olduğum özel dönemden gelen kendi deneyim ve fikirlerimle katkıda bulunmak.”

“Niemeyer gibi, kişilerin sonuna kadar tutarlı olması gerektiğine inanıyorum.”

8 Ocak 2008 tarihli mektuptan;

“...Birleşik oyun sıkı bir destekçisiyim (bunun bilinmeyen erdemleri koruyan bir ilke olduğunu düşünüyorum), çünkü bu bize eski sosyalist blok ülkelerinden tek bir adayın portresini kopyalama eğiliminden kaçınma olanağı sağladı. Sosyalizmi kurmaya dönük bu ilk girişime derin saygı duyuyorum; seçtiğimiz yolda ilerleyenlere teşekkürler.”

Ve o mektupta ‘bütün dünyanın şanının bir mısır tanesine sığacağını asla unutmadığımı’ tekrarladım. Bu nedenle, fiziksel olarak sunabileceğimden daha fazla hareketlilik ve adanmışlık gerektiren bir sorumluluğu kabul etmem vicdanıma bir ihanet olacaktır.

Ne iyi ki, Devrimimiz hâlen, sürecin erken aşamalarında çok genç olan kadrolarına eski tüfekleri kadar güvenebilir. Dağlardaki savaşa katıldıklarında bazıları çok gençti, çoğunlukla çocuklardı ve sonra kahramanca başarılarıyla ve enternasyonalist görevleriyle ülkeye gurur verdiler. Onlar bu görev değişikliğini gerçekleştirecek yetki ve deneyime sahiptiler. Karmaşanın temelini ve neredeyse ulaşılamaz devrimi örgütleme ve yönetme sanatını bizimle beraber öğrenen ara bir nesil de var.

Yol her zaman zor olacak ve herkesin yetenekli çabalarına ihtiyaç duyacak. Sözüm ona kolay yolun savunulmasına ya da onun antitezi olan kendini kamçılamaya itimat etmem. Her zaman en kötü ihtimale hazırlıklı olmalıyız. Başarıyla ihtiyatlı olduğumuz kadar, güçlükteyken de sağlam durma ilkemizi unutmamalıyız. Hasmımız çok güçlü, ancak onu bir yarım yüzyıldır körfezde alıkoymaya muktedir olduk.

Size veda ediyor değilim. Tek arzum fikirler savaşında çarpışan bir nefer olmak. “Yoldaş Fidel’den düşünceler” başlığı altında yazmaya devam edeceğim. Bu güvencemizin başka bir silah olacak. Muhtemelen sesim duyulacak. Dikkatli olacağım. Teşekkürler.

Havana, 19 Şubat 2008
Fidel Castro RUZ

ALMANYA'DA ENTERNASYONAL PROTESTO

Almanya'nın Münih şehrinde her sene düzenlenen NATO Güvenlik Konferansı, bu sene de protesto gösteri ve yürüyüşleriyle karşılandı.

8-9 Şubat tarihleri arasında yapılan toplantılarda, emperyalizmin savaş makinası NATO, yeni savaş ve talan planları için, birçok emperyalist ve kapitalist ülke egemenlerinin temsilcilerini bir araya getirdi...

Ama bir araya gelen sadece onlar değildi.

Alman komünistleri, anti-faşist örgütleri ve emekçilerinin yanı sıra, birçok göçmen örgütü de bu toplantıyı protesto etmek için bir araya geldi. İki gün boyunca yapılan protesto etkinliklerine 30 binin üzerinde insan katılırken, son gün düzenlenen yürüyüş, 10 binin üzerinde katılımıyla gerçekleşti.

Alman polislerinin yoğun güvenlik önlemleri altında gerçekleşen yürüyüşte, bizler de Almanya'dan Leninistler olarak yerimizi aldık. "Bis Zum Sieg! Revolution" (Zafere Kadar Devrim) yazılı ve TKEP/L imzalı pankartımız ve parti bayraklarımızla yürüdüğümüz kortejlerimizdeki coşku yürüyüş boyunca hiç azalmadı. Yürüyüş boyunca enternasyonal sloganlarımızı haykırdık.

Bu yıl bu toplantı Münih'te son olarak düzenlendi. Gelecek yıl düzenlenip düzenlenmeyeceği ve düzenlenecekse nerede olacağı belli değil ama protesto gösterilerine katılan bütün göstericiler, nerede olursa olsun emperyalistlere rahat toplanma imkanı vermeyeceklerini haykırarak eylemlerini bitirdiler...

**ZAFERE KADAR DEVRİM!
YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!**

Almanya'dan Leninistler

NOT: Elimize e-posta yoluyla ulaşan bu haberi, haber niteliğinden dolayı yayınlıyoruz

DÖB'DEN EYLEMLER

Sınıf mücadelesinin keskinleştiği, işçilere-emekçilere ve Kürt halkına yönelik saldırıların kapsamının arttığı bu günlerde, Devrimci Öğrenci Birliği olarak kendi alanımızdan süreci karşılamak ve DÖB'ü öğrenci kitlesi ile buluşturmanın aciliyeti üzerinden yaptığımız propaganda-ajitasyon çalışmalarımız devam ediyor.

DÖB'lü öğrenciler 10 Şubat gecesi, faşizmin son zamanlarda, devrimci ve yurtsever öğrencilere yönelik arttırdığı saldırıların bir alanı olan Marmara Üniversitesi'nin Göztepe Kampüsü'nün duvarlarındaki faşist yazılamaları silip, yerlerine çok sayıda DÖB imzası attılar. Bunun yanı sıra, yazılamalarda "Devrim İçin Örgütlenelim", "Deniz, Yusuf, İnan Savaşa Devam" şiarları kullanıldı. Yaklaşan 8 Mart öncesi Marmara Kız Öğrenci Yurdu'nun karşısına "Kadın Olmadan Devrim Olmaz, Devrim Olmadan Kadın Kurtulmaz!" yazılaması yapıldı ve aynı güzergah, orak-çekiç ve DÖB imzaları ile donatıldı.

Aynı gece Kadıköy Dershaneler Caddesi, Moda civarındaki lise güzergahları ve Kadıköy'ün ara sokaklarına aynı şekilde yazılamalar yapıp eylem sonlandırıldı.

Öğrenci gençlik hareketinin kendi sınırlarını aşmasını ve halk iktidarı hedefi üzerinden politik olarak işçi sınıfı ile paralel bağlar kurmasını amaçlayan DÖB, donanmış olduğu Leninist politik öngörü ve pratik kararlılıkla çalışmalarına devam edecektir.

**DEVİRİM YA RUHUMUZDADIR,
YA DA HİÇ BİR YERDE!
İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU
KENDİ KURTULUŞUMUZDUR!**

DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ (DÖB)

“Bilinçlenelim ve Bilinçlendirelim Başka Yolumuz Yok”

Merhaba Yoldaşlar

Ben otomotiv sektöründe üretim yapan bir fabrikada işe başladım. Öyle sınavlardan ve elemelerden geçtik ki, sanki işçi değil de atom mühendisi alacaklar demeden edemiyor insan. 15 günlük bir eğitim sürecinden sonra iki aylık başka bir deneme sürecine girdik. Çalışma tarzı, güya takım ruhu; ama burada bu çalışma tarzında takım ruhu mu kalır. Dönen hatta çalışıyoruz; öyle ki, ilk tanıştığında can çığır olan insanlar sonradan bir birinin yüzüne bile bakmıyor. Bilinçsizce, onların bilerek oluşturdukları rekabet rüzgârına kapılmış gidiyorlar, ki ben bile bunu çok yaptım istemeye istemeye; çünkü oradaki şartlar o kadar ağır ki, herkes “bana laf gelmesin”, “ben işten olmayayım” derdinde...

Daha öncede söylediğim gibi dönen hatta çalışıyoruz; birinci istasyonda bir işçi, ikinci istasyonda ben, üçüncü, dördüncü vs. devam ediyor. O kadar üstümüze geliyorlardı ki, streten birbirimizle iletişim bile kuramıyorduk. Rüyalarımıza kadar giriyordu.

Bir gün balkonda uyumuştum, rüyamda devamlı çalışıyor ama bir türlü işi yetiştiremiyordum, o uyku sersemliğiyle uyandım; etrafımda ne buluyorsam alıp bir yerlere takıyorum, sonra şehrin ışıklarına uzanıp onları tutmaya çalışıyordum. En sonunda caminin minaresine uzanacakken balkonun demirlerine çarptım ve kendime geldim. Sabah işe gittim. Usta beni yorgun gördü ve sordu. Ben artık dayanamadım ve “öyle üstümüze geliyorsunuz ki gündüz burada, gece rüyamızda çalışıyoruz” dedim. Herkes güldü ama ben ciddi söylemişim.

Bu arada biz kablo takıyoruz. Bir gün de kardeşim uyandırdı “işe geç kalıyorsun” diye, yataktan fırladığım gibi etrafımda döne döne eşek ölüsü adımı verdiğim kabloyu aradım ve bağırarak “eşek ölüsü nerde ya” dedim. Kardeşim önce şaşırды, ben kendime gelip gülünce o da güldü; ama bunlardan en kötüsü, bir gün birinci istasyondaki işçi arkadaş beni rüyasında görmüş. Hep stres halinde çalıştığımız için kâbus olarak görmüş. Annesi uyandırmak için seslenmiş, o ise benim adımı söyleyerek bağırmiş, bana anlatınca bayağı güldük, bir o kadar

da kendimi kötü hissettim, bir gün bir arkadaşımın beni kâbus olarak göreceği hiç aklıma gelmemişti ve ben arkadaşımın kâbusu olmuştum. Belki de her sabah işe gelirken bugün ne sorunlar yaşayacağım diye düşünüyordum. Çünkü ben her sabah bu psikolojiyle işe gidiyordum ki, hala öyle.

Aslında orada herkesle iyi dostluklar kurmak istiyorsunuz, ama çalışma şartları bunun tam tersine düzenlenmiş. İnsan sinirlerini yıpratmak ve birbirine karşı tahammülsüz bir ortam yaratmak için sanki bilinçli yapılmış. Bu söylediklerimi kısaca açıklamak istiyorum. Dönen pano üzerinde herkese düşen iş var. Birinci işçi kabloları alıp takıyor, sonra ikinci, sonra üçüncü vs. Biri geri kaldı mı diğerleri otomatikman geri kalıyor ve birbirlerine öfke duymaya başlıyorlar. Ama birle iki arasındaki mesafe kısa, kişi başına düşen iş ise çok fazla. Yani birincinin ikiye yetişmesi imkânsız, ama patronlara göre yetişmen gerekiyor. Hal böyle olunca da insanlar dışarıda dost içerde düşman oluyor. Diyebilirim ki o çalışma esnasında insan babasını bile tanımaz, o kadar sinirler yıpranıyor. 8 saat boyunca ayakta ve hızla dönen bir hattın peşinde koşup duruyorsunuz, her şey saniyelerle sınırlı, ben şu anda kitap okumama bile saniyeler, dakikalar tutmaya başladım.

Hâlbuki kişi başına düşen işi işçilerin çalışma kapasitesine göre verseler, işleri bir nebze azaltsalar veya hat biraz yavaş dönse, çünkü normalin üstünde dönüyor, her şey yolunda gider insanların psikolojisi bozulmaz, sağlıkları da; gerçi öyle olsaydı sistemin adı da KAPİTALizm olmazdı. İşte bu sistemdeki çalışma tarzına ve insana verilen değere biraz değinmeye çalıştım. Bu her yerde aynı; sen ölmüşsün, hastalanmışsın, sakatlanmışsın, onun umurunda değil. Dedim ya her yerde aynı, bu kapitalist ve burjuva sistem olduğu sürece bunun sonu asla gelmez. Bu kölelik zincirine her gün birileri daha eklenip köleleşmeye ve körleşmeye doğru yol almaya devam edecek demektir. Bizler işçiler olarak bilinçlenelim ve bilinçlendirelim. Çünkü başka yolumuz yok.

Y.E. Mücadele Birliği Okuru Bir İşçi/İzmir

DEVİRİMCİ BASIN SUSTURULAMAZ!

Son aylarda artış gösteren polisin keyfi tutumlarına bir örnek de, Kızılbayrak, Ekim Gençliği ve Liselilerin Sesi dergilerinin çıkarıldığı Eksen Yayıncılık bürosunun basılması eklendi. 18 Şubat günü sabah 07.00’de, hiçbir gerekçe gösterilmeden ve arama izni olmadan, kapısı kırılarak basılan Eksen Yayıncılık, “arama” gerekçesiyle TMSH polisleri tarafından darmadağın edildi ve çalışanı darp edilerek kelepçelendi ve gözaltına alındı.

Burjuvazinin yükselen devrimi bastırmak için uyguladığı sayısız saldırıdan biri de, devrimci basına yönelik yaptığı toplatma-yayın durdurma-kapatma-dağıtımın engellenmesi saldırılarıdır. Son yaşanan baskın, bunun sadece bir parçasıdır.

Devrime ve devrimci basına yönelik bu saldırıların bizleri yıldır-

ramayacağını, susturamayacağını göstermek için, 19 Şubat günü bir basın açıklaması yapıldı. Saat 13.00’te Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen çeşitli sosyalist dergiler, ortak basın açıklaması düzenledi.

“Baskı, Terör, Sansür... Devrimci Basın Susturulamaz!” pankartı açan sosyalist dergiler, “Devrimci Basın Susturulamaz!”, “Sansüre Geçit Vermeyeceğiz!”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma!” sloganları attı. Yapı-

lan basın açıklamasında: “Bu burjuva hukukunu bile aşan saldırının amacının devrimci-muhalif basını ve devrimci faaliyeti engellemek olduğu açıktır. Bunun kadar açık olan bir başka nokta ise bu coğrafyadaki özgür basın geleneğinin ve devrimci mücadelenin bu kirli yöntemler ile susturulamayacak kadar köklü olduğudur. Bir kez daha dosta-düşmana duyuruyoruz ki, panzerin altında kalan 16 yaşındaki Menekşe’nin, tersaneler cehenneminde elektrik akımına kapılarak can veren Mikail’in, ‘fabrikamızı sattıracağız’ dediği için polis saldırısına uğrayan TEKEL işçilerinin sesini duyuracak devrimci basın ve hakkını savunacak devrimciler her zaman var olacaklardır” denildi.

Basın açıklaması sonlandığında eyleme destek vermek üzere gelmiş olan Tersane İşçileri Birliği Derneği Başkanı Zeynel Nihadioglu söz alarak, tersanelerde gerçekleştirilen yeni bir iş cinayetinin duyurusunu yaptı ve herkesi tersanelerde verilen mücadeleye destek olmaya çağırdı. □

İşçiler, Arkadaşlar,
Değerli Delegeler,
Devrimci İşçi Komiteleri Size Sesleniyor!

Emperyalist-kapitalist sistem, tüm dünya üzerinde büyük bir bunalım yaşıyor. Dünya kapitalist sisteminin içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi kriz, her geçen gün daha da derinleşiyor ve krize çare bulma umutları her geçen gün biraz daha azalıyor. Artık burjuva ekonomistleri, “krizden kurtulmak”tan değil, “krizi yönetmek”ten bahsediyorlar. Hayır! Artık kapitalist sistemin yırtıkları dikiş tutmayacak duruma gelmiştir. Şimdi tüm burjuva dünyası, kaygıyla, dikişin nereden patlayacağını bekliyor.

İşçi Arkadaşlar,

Kapitalist sistem, yeni bir evreye girmiş bulunuyor. Bu kapitalizmin sıçramalı çöküş evresidir. Artık sermaye, genişletilmiş yeniden üretim yapamıyor. Elindeki üretim fazlasını satacak pazar bulamıyor. Üretilen herşey, stokları daha da şişirmeye devam ediyor. Satılmadığı için değerini gerçekleştiremeyen ürünler, kapitalistlerin elinde, adeta onların elini yakan bir ateş topuna dönüşüyor.

Üretken alandan spekülasyon alanına kayan sermaye, burada da belirli ellerde birikmesi sonucu tamamen sistemi tıkıyor ve felç ediyor. Kredi sistemleri çöküyor, borsalar sallanıyor. Ödenemeyen kredi faizleri, kapitalizmi tüm dünya üzerinde bir uçtan bir uca sarsıyor. Kriz artık bulaşıcı bir özellik haline aldı. Ekonomik ilhak programlarıyla bağımlı ülkelerin iç pazarlarını çökerten emperyalist-kapitalist sistem, yarattığı iç içe geçmişlik nedeniyle, şimdi krizi yaygınlaştırmış durumdadır.

İşçi Arkadaşlar,

Biliyorsunuz, sendikalar işçilerin, emekçilerin ekonomik-demokratik örgütlenmeleridir. İşçi sınıfı ve emekçiler, sendikalarda örgütlenmek yoluyla sömürüyü sınırlandırma mücadelesi verirler. Sovyetler Birliği'nin varlığı döneminde bu mücadelenin tüm dünya üzerinde ne kadar etkili olduğunu ve sosyalizmin baskısıyla, kapitalist sistemin nasıl işçi sınıfı ve emekçilere ekonomik ve sendikal haklarını vermek zorunda kaldığını biliyoruz. Bu dönemlerde, işçi sınıfı ve emekçiler, örgütlenme konusunda büyük bir yol katetmişlerdir. Sendikal mücadele bu dönemde etkili olmuş ve ağır baskılarla karşı karşıya kalmıştır.

Günümüzde de sınıf sendikacılığını savunan dünyanın dört bir yanındaki sendikacılar, baskılarla karşı karşıyadır. Bunun en bariz örneği, Kolombiya'da katledilen sendikacılarıdır. Emperyalist-kapitalist sistemin işçi sınıfı ve emekçilere saldırıları özellikle sosyalist sistemin dağılmasından sonra kat be kat artmıştır.

Ve bu saldırılar, sadece fiziki olmamaktadır. İşçi sınıfı, örgüt-süzleştirilmek, esnek çalışma çemberi içinde boğulmak ve tamamen sindirilmek isteniyor. “Fırsat bu fırsat” diyen sermaye, emeğe saldırılarını çok çeşitli şekillerde sürdürüyor. Özelleştirme saldırısı, bunların en başında gelenlerinden birisidir. Sermaye sınıfı, bundan istediği sonucu almak için, işçileri örgütsüzleştirmeye çalışıyor; çünkü onlar da biliyor ki, örgütsüz ve bilinçsiz bir sınıf, bu saldırılar karşısında sessizce katlanmak dışında hiç bir şey yapamaz.

İşçi Arkadaşlar,

Bugün gelinen aşamada, artık sendikal mücadele, tek başına yeterli olmayacaktır. İsterse adına “sınıf sendikacılığı” densin, kapitalizmin bölüp dağıttığı, küçük parçalara böldüğü işçi ve emekçileri, ekonomik ve demokratik hakları için bir araya getirmek, eskiye oranla çok zorlaşmış durumdadır. Günümüzde artık, sömürüyü sınırlandırma mücadelesiyle sonuç almak mümkün değildir. Türkiye’de sendikacılık bir meslek, bir geçim aracı olarak algılanıyor, bu nedenle sendika yöneticilerinin maaşları asgari ücretle kıyaslandığında astronomik düzeydedir. Bu durum derhal değiştirilmeli, sendika yöneticilerinin maaşı, asgari ücret düzeyinde olmalıdır. Herşeyden önce, DİSK (Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu) adına layık olmalıdır.

İşçi sınıfı ve emekçiler, artık ancak kendi öz örgütlülükleri olan Komite ve Konseylerde örgütlenerek kapitalizmin yıkım saldırılarına karşı koyabilirler. Ancak komite ve konseylerde örgütlenerek kendi iktidarları için mücadeleyi yükseltebilirler.

İşçi Arkadaşlar,

Bugün artık “İktidar Dışında Herşey Hiçbir Şeydir” anlayışıyla mücadele etmeli ve burjuva sendikacılığın sizleri sistem içi tutma gayretlerini elinizin tersiyle bir kenara itmelisiniz. İktidarı ele geçirmediğiniz sürece, sömürü de, baskı da, iş cinayetleri de, işten atılmalar da devam edecektir.

Dünya proletaryasının büyük önderi Lenin, “İşçi sınıfı ya bilinçlidir, örgütlüdür, devrimcidir herşeydir ya da hiçbir şey” diyor. Eğer hiç bir şey olmak istemiyorsak, herşey olmak için mücadele edelim. Bunun için, kendi öz örgütlerimizde, Komite ve Konseylerde örgütlenelim. Bütün iktidarın emeğin olması için, devrim ve iktidar mücadelesini yükseltelim.

**İŞÇİLER BİRLEŞİN DEVRİM İÇİN SAVAŞIN!
YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!**

**DIK
(DEVRİMCI İŞÇİ KOMİTELERİ)**

15 Şubat Eylemleri: KÜRT HALKI AYAKTA

Abdullah Öcalan'ın 15 Şubat'ta ile Türkiye'ye getirilişinin 9. yılı eylemlerle protesto edildi. Düzenlenen yürüyüşlerin yanısıra açlık grevleri yapıldı. Başta Şırnak, Batman, Adana, Mersin, Diyarbakır, Siirt, Mardin, Hakkari, Van, İstanbul, Antep, İzmir, Ankara, Aydın, Ağrı, Bitlis, Muş, olmak üzere bir çok ilde 15 Şubat kitlesel eylemlerle protesto edilirken, eylemlerde 1 kişi öldü, onlarca kişi yaralandı ve gözaltılar yaşandı.

Uzun süreli çatışmaların yaşandığı eylemlere özellikle Şırnak'ın Cizre ve Silopi ilçeleri, Hakkari, Batman ve Adana damgasını vurdu.

Şırnak (15 Şubat)

Şırnak'ın Cizre ilçesinde 15 Şubat günü düzenlenen eyleme polis gaz bombalarıyla saldırarak kitleyi dağıtmaya çalıştı. Bunun üzerine kitle polise taş ve sapanlarla karşılık verirken bir kişi panzerin altında kaldı. İsminin Yahya Menekşe olduğu öğrenilen 16 yaşındaki genç acil olarak Devlet Hastanesine kaldırıldı. Yahya Menekşe'nin kaldırıldığı devlet hastanesinde yaşamını yitirdiğini öğrenen Cizreliler sokağa taştı. Polisle eylemciler arasındaki çatışma giderek tırmanırken polis kitleye ateş etti. Olaylar devam ederken iki kişinin polis tarafından ateş sonucu yaralandığı öğrenildi.

Cizre'de bir gencin polis panzerinin altında kalması ve iki kişinin açılan ateş sonucu yaralanması Silopi'de düzenlenen bir korsan eylemle protesto edildi. Silopi'nin Cudi ve Yenişehir mahallelerinde akşam saatlerinde başlayan eylemlere polis sert bir şekilde saldırdı. Çıkan çatışmalarda polise taş atarak karşılık veren gençleri polis, havaya ateş açarak dağıtmaya çalıştı. Polisin vahşice saldırmasına rağmen Kürt gençlerinin eylemi sokak aralarında devam etti. 15 Şubat protestoları mahallelerde yakılan ateşlerle gece geç saatlere kadar sürdü.

Şırnak (16 Şubat)

15 Şubat'ı protesto etmek için düzenlenen eylemler sırasında polis panzeri altında ezilerek yaşamını yitiren Yahya Menekşe'nin Malatya Adli Tıp Kurumu'nda otopsi yapıldı. Otopsinin yapılmasının ardından 11:00 gibi Yahya Menekşe'nin cenazesini omuzlayan on binlerce kişi sloganlarla kent merkezine doğru yürüyüşe geçti. Öfkeli kitle kent merkezinde polise taşlar atarak öfkesini biledikten sonra Cizre Mezarlığı'na doğru yürüdü. Yahya Menekşe ölümsüzlük yatağına yatırıldıktan sonra kitle AKP binasına doğru yürüyüşe geçti. Kitlenin yürüyüşünü engelleyemeyen polis panzerler eşliğinde kitleye gaz bombaları ile saldırdı. Kitle polise taşlarla karşılık verdi ve çatışma yaşandı. Tüm bu eylemler boyunca polis biber gazı, plastik ve gerçek mermi kullandı.

Ayrıca üç gün süren eylemler sonrasında Cizre'de başlatılan gözaltı operasyonlarında, 120'nin üzerinde kişinin gözaltına alındığı ve şu ana kadar mahkemeye çıkarılan 60 kişinin 27'sinin tutuklandığı, tutuklananların Şırnak ve Mardin cezaevlerine gönderildiği öğrenildi.

Hakkari

15 Şubat Hakkari'de de düzenlenen eylemlerle protesto edildi. Yapılan eylemler sırasında Yakup Taş adlı bir kişi başından vuruldu, 61 kişi gözaltına alındı ve 5 polis yaralandı.

Batman

Batman'da 15 Şubat nedeniyle yapılan eylemlerde 15'i çocuk toplam 28 kişi gözaltına alınırken, eylemlerde polis plastik ve gerçek mermi kullandı. Eylemler sırasında polis tarafından saldırısı sonucu 1'i kadın 4 kişi yaralanırken iki kişinin durumunun ağır olduğu öğrenildi.

Kent genelinde yoğun güvenlik önlemlerinin alındığı Batman'da eylemlerde sert çatışmalar yaşandı. Polis, taş atan çocuklara gazeteciler önünde "gelin size ayakkabı dağıtacağız" derken ara sokaklarda plastik mermi sıkı, kitleyi dağıtmak için sık sık havaya gerçek mermi sıkı.

Batman'da gün boyu İluh, Bağlar, Petrolkent, İpragaz, Petrol, Yavuzselim mahallelerinde eylemler yapıldı. Bağlar mahallesinde yaklaşık 500 kişinin katıldığı eylemde gençler ateşler yakarak yolları kapadı. Sloganlarla eylemlerini sürdüren eylemcilere polisler ve çevik kuvvet ekipleri sert bir şekilde saldırdı ve panzerleri halkın üzerine sürdü. Eylem sırasında gaz bombalarıyla kitle dağıtılmayınca plastik mermiler kullanıldı.

Adana

Eylem yapılan diğer illerde olduğu gibi Adana'da da polis pervasızca göstericilere saldırdı. Eylem düzenlenen bir çok mahallede polis gazbombaları ve plastik mermilerle kitleye saldırdı. 13 yaşında bir çocuk gözünden yaralandı. Adana'da yapılan eylemlerde gözaltına alınan 19 kişiden 11'i tutuklandı 8'i tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı.

Yine gençlerin eylem yaptığı Gülbahçesi mahallesinde polis ile eylemciler arasında şiddetli çatışmalar yaşandı. Gençler taş ve sapanlarla karşılık verirken, mahallede çıkan olaylara karşı polisin yetersiz kalması sonucu askeri birlikler devreye girdi.

Yine Ova mahallesi, Şakırpaşa mahallesi, Denizli Mithatpaşa'da bir araya gelen yüzlerce kişi ateşler yakarak caddeyi trafiğe kapattılar. Burada da polis gaz bombalarıyla eylemcilere saldırdı. Eylem sonrası mahalle giriş çıkışları ablukaya alınarak kimlik kontrolleri yapıldı.

15 Şubat eylemleri bu illerin yanı sıra Siirt, Urfa, Hatay, Van, Mersin, İstanbul Ümraniye Mustafa Kemal Mahallesi ve Gazi mahallesinde de eylemler gerçekleşti.

Mersin'de Kürt gençlerinin düzenlediği eyleme polis panzerler eşliğinde saldırdı, gençler molotof kokteyli ile karşılık verdi.

Yine Urfa'da 15 Şubat nedeniyle DTP il örgütünün yaptığı basın açıklamasına saldıran polis 4'ü kadın toplam 22 kişiyi gözaltına aldı.

Hatay'ta Dörtöl'ün Mezbaha mahallesinde akşam saatlerinde gerçekleştirilen eyleme polislerle ait araçların camları kırılırken, eylemin büyümesiyle polis takviye edildi. Polis göstericiler arasında çıkan çatışmada 6 kişi gözaltına alındı. Hatay Valiliği eylem sonrası Hatay genelinde şehrin giriş ve çıkışlarında aramalar yapıldığını açıkladı.

Türkiye ve Kürdistan'da 15 Şubat, her zaman olduğu gibi eylemlere sahne oldu. Kürt halkının, özellikle gençlerin nasıl devrimci bir ruhla dolu olduğu bir kez daha görüldü. □